

LOUŇOVICKÝ zpravodaj

2/2018

Vydává Obecní úřad Louňovice • červenec 2018

SLOVO ÚVODEM

Vážení sousedé, milí Louňováci!

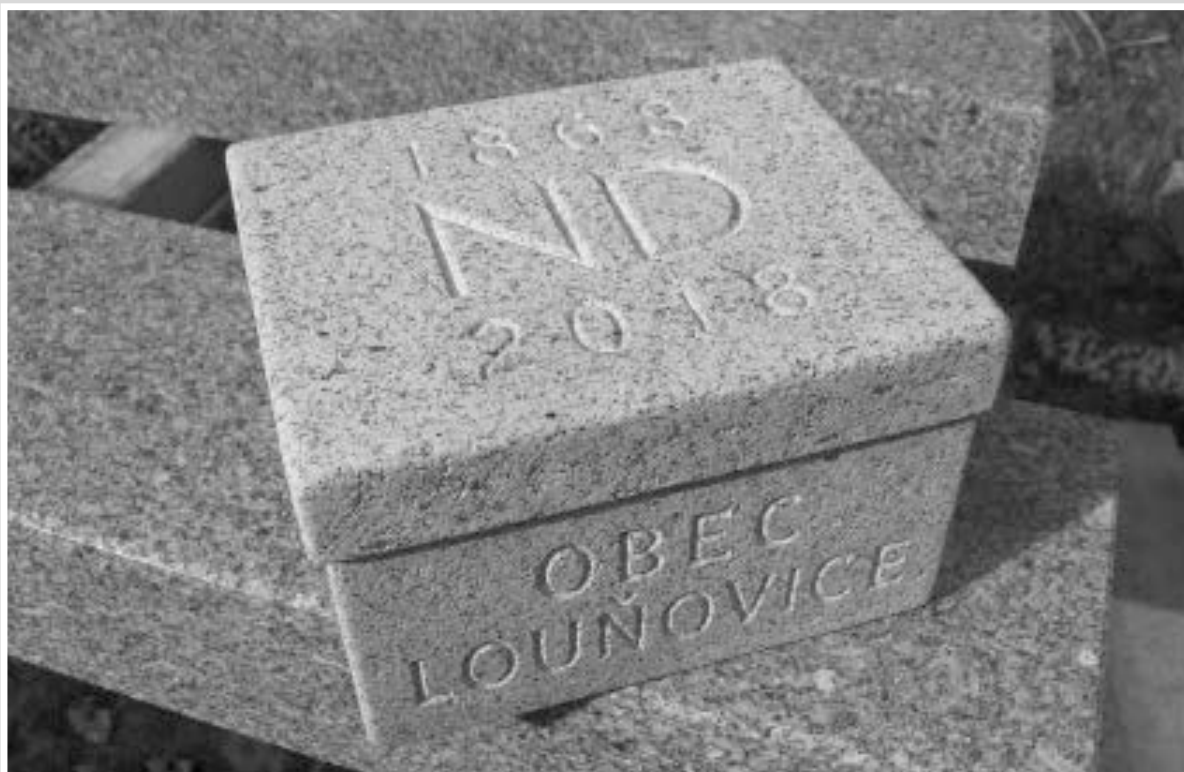
Letošní jaro přišlo velmi brzy, podle teplot jsme vlastně přišli ze zimy rovnou do léta. Snad nám nedostatek jarní vláhly nebude v následujících měsících chybět.

V uplynulých týdnech proběhly dvě události pro Louňovice velmi významné, jedna historická a jedna velmi současná. O obou se více dočtete uvnitř zpravodaje, ale jen připomenu, že 12. května proběhly v Praze oslavy 150. výročí položení základního kamene Národního divadla. Tou současnou událostí byla mezinárodní architektonická soutěž, kterou vyhlásil Dobrovolný svazek obcí LOŠBATES, o návrh na novou svazkovou základní školu. Nejen účast, ale i kvalita návrhů vysoce předčila naše očekávání. Obdrželi jsme 124 návrhů, i když nakonec bylo porotou z různých důvodů hodnoceno „jen“ 108 návrhů z 38 zemí světa, od Kanady po Nový Zéland! Aby stála v Louňovicích svazková základní škola, bude zapotřebí ještě hodně a hodně práce, ale řekl bych, že jsme vykročili tou správnou nohou.

Na závěr bych rád poděkoval paní Marii Boudové, dlouholeté šéfredaktorce Louňovického zpravodaje, za odvedenou práci a vedení redakční rady. Maruško, doufám, že přes rezignaci na funkci šéfredaktorky budeš i nadále platnou členkou redakční rady.

Všem Vám přeji krásné letní dny!

Josef Řehák – Váš starosta

INFORMACE OBECNÍHO ÚŘADU

Zápis z jednání zastupitelů OBCE LOUŇOVICE od 20. 11. 2017 do 26. 2. 2018

Z jednání zastupitelů od 12. 3. do 18. 6. 2018

Starosta informoval:

- Starosta seznámil zastupitele s výsledky architektonické soutěže. Vítězi jsou autoři z Kanady (Pelletier de Fontenay), na druhém místě architekti z České republiky, na třetím z Itálie. Mimořádnou odměnu obdrželi autoři z Polska. Více na www.cceamoba.cz, www.losbates.cz.
- Bylo vyhlášeno jednací řízení bez uveřejnění na veřejnou zakázku „Nová svazková základní škola „LOŠBATES“ – projektová dokumentace, inženýrská činnost, autorský dozor“.

Zastupitelé odsouhlasili:

- Výběr projektanta na veřejnou zakázku „Projektová dokumentace, inženýrské činnosti a autorský dozor pro akci: Rozšíření a intenzifikace čistírny odpadních vod Louňovice“ – firmu EKOSYSTEM, spol. s r. o. s nabídkovou cenou 446.000 Kč bez DPH a pověřují starostu k podpisu smlouvy o dílo s vybranou firmou.
- Zrušení výběrového řízení na veřejnou zakázku malého rozsahu na služby „Projektová dokumentace, inženýrské činnosti a autorský dozor pro akci: Rozšíření a intenzifikace ČOV Louňovice“. Zrušení výběrového řízení je z důvodu odstoupení vítězné firmy z kapacitních důvodů.
- Nové zadání výběrového řízení na veřejnou zakázku malého rozsahu na služby „Projektová dokumentace, inženýrské činnosti a autorský dozor pro akci: Rozšíření a intenzifikace ČOV Louňovice“.
- Smlouvu o zřízení věcného břemene uzavřenou mezi obcí Louňovice, GasNet, s. r. o. a Ing. Milanem Smilem na uložení plynárenského zařízení v pozemku p. č. 181/37 v k. ú. Louňovice.
- Smlouvu o zřízení věcného břemene – služebnosti č. IV-12-6020303/1, Louňovice, Sluneční – KNN na uložení kabelového vedení NN, 1 ks pojistkové skříně uložené v pozemku p. č. 474 v k. ú. Louňovice.
- Smlouvu o zřízení věcného břemene – služebnosti č. PY_5819/VB/001, „Louňovice, TS Kino, p. č. 118/10, 118/12 a 482/1“ na umístění distribuční trafostanice na parc. č. st. 1179 v k. ú. Louňovice.
- Smlouvu o zřízení věcného břemene – služebnosti č. PY_5978/VB/001, „Louňovice, TS u OU, p. č. 513/4“ na umístění distribuční trafostanice na parc. č. st. 1117 v k. ú. Louňovice.
- Záměr pronájmu pozemku p. č. 70/2, na kterém je umístěna stavba vodojemu za účelem provozování komunikační sítě.
- Zadání výběrového řízení na „Obnovu místních komunikací v lokalitě Louňovičky“. Výběrovým řízením bude pověřena firma LK Advisory. Zastupitelé pověřují starostu podpisem smlouvy.
- Návrh opatření obecné povahy (OOP), které zakazuje tranzit nákladní dopravy nad 12 tun přes město Říčany a okolí. Jedná se o návrh OOP, který zamezuje tranzitu nákladní dopravy zejména mezi dálnicemi D1 a D11,

resp. silnicí I/2, včetně průjezdu po komunikaci II/101. Navržené dopravní opatření, o kterém jsme se dozvěděli během společných jednání s okolními obcemi, přispěje k bezpečnosti v naší obci a sníží negativní vlivy nákladní dopravy na život obyvatel obce a jejího okolí.

- Zapojení obce do spolupráce v rámci projektu MAP (místní akční plán) ve vzdělávání ve správním obvodu ORP Říčany a její koordinaci.

- Prodej pozemku obálkovou metodou na jedno plně zainventované stavební místo na pozemku p. č. 92/32 o výměře 1.165 m² v k. ú. a obci Louňovice, ulice K Horní návsi, tzv. lokalita Střed, na základě zveřejněného záměru ze dne 4. 5. 2018. Hodnotící komise předložila protokol o výsledku hodnocení prodeje obálkovou metodou. Zastupitelé schvalují prodej pozemku p. č. 92/32 za cenu 3.100 Kč/m² a pověřují starostu k uzavření kupní smlouvy.

- Zastupitelé odsouhlasili ukončení členství obce Louňovice ve svazku Sdružení obcí mikroregionu Černokostecko.

- Rozpočtové opatření č. 5/2018.

- Příspěvek Hospici Dobrého pastýře v Čerčanech ve výši 10.000 Kč.

- Příspěvek Lince bezpečí, z. s. ve výši 7.500 Kč

- V souladu s doporučením hodnotící komise výběr dodavatele v rámci zadávacího řízení na veřejnou zakázku s názvem: „Sběr, přeprava a odstraňování odpadu – sdružení Struhařov“, vyhlášenou dne 9. 2. 2018, ev. číslo zakázky ve Věstníku veřejných zakázek: Z2018-004932, tedy výběr dodavatele FCC Česká republika, s. r. o., IČ: 45809712, se sídlem Ďáblická 791/89, 182 00 Praha 8, jehož nabídka byla vyhodnocena jako ekonomicky nejvýhodnější a dále pověřuje starostu obce k podpisu smlouvy s uvedeným vybraným dodavatelem, která byla součástí zadávacích podmínek k výše specifikované veřejné zakázce.

- Posunutím oplocení pozemku p. č. st. 78 na roh stávajícího oplocení sousedního pozemku p. č. st. 98 s tím, že veřejné prostranství mezi severovýchodním rohem p. č. st. 312 a p. č. st. 78 zůstane v šíři 5,15 m.

- Závěrečný účet obce Louňovice bez výhrad.

- Účetní závěrku obce Louňovice za období od 1. 1. 2017 do 31. 12. 2017.

- Účetní závěrku Mateřské školy za období od 1. 1. 2017 do 31. 12. 2017 a rozhodli o převodu přebytku hospodaření MŠ Louňovice za rok 2017 do rozpočtu obce Louňovice.

- Protokol o kontrole Specializovaného finančního úřadu, oddělení cenové kontroly I. Provedenou kontrolou, zaměřenou na dodržování ustanovení § 6 písm. c) a § 11 zákona o cenách při kalkulaci a uplatňování věcně usměrňovaných cen pitné vody dodávané odběratelům, pitné vody dodávané do vodovodní sítě pro veřejnou potřebu jiné osobě než je odběratel („předaná voda“), dále vody odpadní odvedené kanalizací nečištěné, vody odpadní odvedené kanalizací čištěné a vody odpadní převzaté do kanalizace od jiného vodohospodářského subjektu („převzatá voda odpadní“) v kontrolovaném období

od 1. 1. 2016 do 31. 12. 2016, nebylo zjištěno porušení zákona o cenách a navazujících cenových předpisů.

- Rozpočtová opatření č. 1-4/2018, odsouhlasená starostou.
- Stanovení počtu zastupitelů do zastupitelstva obce pro příští volební období 2018-2022. Počet zastupitelů v novém volebním období bude devět členů.

Zastupitelé projednali:

- Závěrečný účet obce Louňovice za rok 2017 a účetní závěrku obce Louňovice a Mateřské školy Louňovice za rok 2017.
- Stížnost na šíření plevelů ze dne 27. 4. 2018 – dle zákona je povinnost vlastníka pozemku posekat dvakrát do roka, obec zajišťuje sekání obecních ploch průběžně několikrát ročně.
- Stížnost na nesnesitelnou prašnost nevyhovujících obecních cest z 27. 4. 2018. Stížnost vzali zastupitelé

na vědomí a vyjadřují vůli se jí dále nezabývat s opětovným odkazem na zápis ze zasedání zastupitelstva č. 86, usnesení č. 26/2018, kterým zastupitelé odsouhlasili zadání výběrového řízení na „Obnovu místních komunikací v lokalitě Louňovičky“.

- Opětovné stížnosti Pavla Moravce ze dne 2. 4. , 11. 4. a 12. 4. 2018 týkající se stavu komunikací v Louňovičkách. Stížnosti vzali na vědomí a vyjadřují vůli se jimi dále nezabývat s odkazem na zápis ze zasedání zastupitelstva č. 86, usnesení č. 26/2018, kterým zastupitelé odsouhlasili zadání výběrového řízení na „Obnovu místních komunikací v lokalitě Louňovičky“.

Různé:

- Krajský soud v Praze hledá kandidáty na funkci předsedícího. Bližší informace budou na úřední desce a na webových stránkách obce.

»» OBEC LOUŇOVICE ««

Závěrečný účet za rok 2017

1. Údaje o plnění příjmů a výdajů za rok 2017		
Zůstatky na účtech a pokladně k 1. 1. 2017:	Kč	Kč
běžný účet KB	4 105 872,39	
běžný účet KB II. (hosp. činn.)	1 888 197,71	
běžný účet ČSOB	2 383 156,61	
běžný účet ČNB	644 015,83	
pokladna	110 734	
celkem	9 131 976,54	
Příjmy		
V roce 2017 obec přijala tyto fin. prostředky:	Kč	Kč
běžné příjmy:		23 997 831,17
z toho vybrané položky:		
příjmy ze sdílených daní	13 463 635	
poplatek za odpad	1 327 457	
poplatek za psy	30 390	
správní poplatky	27 340	
zpětný odběr odpadu	295 849	
nájem byty	246 918	
nebytový nájem	512 974	
pronájem pozemků	102 951	
dotace:		
dotace na rekonstrukci úpravny vody	5 752 790,28	
globální dotace	200 000	
průtoková dotace pro MŠ Louňovice	40 000	
dotace na volby do Parlamentu ČR	18 226	
celkem		6 011 016,28
příspěvky na rozvoj infrastruktury:		770 000
převod z účtu hosp. činn. na účet hl. činn.:		1 500 000
Výdaje		
V roce 2017 byly uskutečněny tyto výdaje:	Kč	Kč
běžné výdaje:		10 886 770,09
z toho vybrané položky:		
opravy komunikací	1 206 077	
zimní údržba komunikací	49 695	
dopravní obslužnost	263 095,49	
veřejné osvětlení - elektrina	111 359	
veřejné osvětlení - údržba	76 902,76	
svoz odpadu	1 725 112	
údržba zeleně	81 437	
knihovna	65 640	
SPOZ (kult. a sport. akce)	103 666,95	
věcné dary	23 148	
odměny zastupitelů (včetně odvodů a vč. platu starosty a místostarosty)	1 025 842	
náklady na zaměstnance (vč. odvodů)	1 445 645	
dohody o provedení práce	238 199	

drobný majetek	200856,7	
materiál	179966,66	
elektrická energie	109204	
poštovné	16237	
telefony, internet	36208,75	
pojištění	88754	
právní a poradenské služby	20000	
služby (revize, aktualizace apod.)	326033,24	
údržba počítačů a PC programů	122847,6	
opravy + údržba majetku	944286,56	
platby daní	350188	
volby do Parlamentu ČR	21517,49	
příspěvek MŠ	450000	
příspěvky Slavia, Sportklub	62767	
členské příspěvky mikroregiony	559550	
příspěvek MAS Říčansko	6000	
příspěvek obč. sdruž. Modré dveře	35000	
příspěvek hasiči Tehovec	35000	
příspěvek kostel Mukařov	4245	
investiční výdaje:		13 500 213,48
z toho vybrané položky:		
rekonstrukce úpravy vody	11 441 722,18	
vodovod Region Jih	1 638 073,8	
dočasná zastávka bus	138508	
veřejné osvětlení	108900	
územní plán	55660	
přístavba Mukařov - doplatek	12187	
chodník Kutnohorská	78952	
Výdaje celkem:		33 666 983,57
Zůstatky na účtech a pokladně k 31. 12. 2017:	Kč	Kč
běžný účet KB	4 709 304,87	
běžný účet KB II. (hosp. činn.)	117 735,13	
běžný účet ČSOB	82 498,59	
běžný účet ČNB	174 864,11	
pokladna	64 644	
celkem	5 149 046,7	
2. Hospodářská činnost obce		
Obec vede hospodářskou činnost na tyto výnosy a související náklady:	Kč	Kč
• vodohospodářská činnost		
výnosy hospodářské činnosti:	3 670 402,43	
náklady hospodářské činnosti:	4 275 567,82	
hospodářský výsledek k 31. 12. 2017:	-605 165,39	
Ztráta hospodářské činnosti byla zapříčiněna zvýšenými náklady při rekonstrukci úpravy vody, zejména vyšším odběrem vody z Regionu Jih (v roce 2017 byly tyto náklady vyšší o cca 851 tis. Kč oproti roku 2016).		
3. Zpráva o výsledku přezkoumání hospodaření obce Louňovice za rok 2017		
Při přezkoumání hospodaření obce Louňovice za rok 2017 podle § 2 a § 3 zákona č. 420/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, nebyly zjištěny chyby a nedostatky.		

DŮLEŽITÁ INFORMACE

Odpočty vody budou u všech objektů probíhat průběžně v letních měsících.

Kvízové otázky pro zpravodaj č. 2/2018

1. „Prohlášení nezávislosti československého národa jeho prozatímní vládou“ je název deklarace, kterou v říjnu 1918 ve Spojených státech vytvořil Tomáš Garrigue Masaryk se svými spolupracovníky. Jak se tomuto dokumentu také říká?
2. Zpočátku mělo Československo pouze prozatímní ústavu. Kdy byla přijata řádná ústava nazvaná „Ústavní listina Československé republiky“?
3. Louňovický pomník obětem první světové války měl původně jinou desku, na které byla uvedena jména těch, kteří se z velké války nevrátili. Kolik jich bylo?

Své správné odpovědi zasílejte na e-mail: urad@lounovice.cz (do předmětu napište KVÍZ), nebo vhod'te v obálce s adresou a telefonním číslem do schránky OÚ. Uzávěrka je 31. 8. 2018.

Mezinárodní architektonická soutěž

Nová škola LOŠBATES

O nejlepší návrh nové základní školy mezi sebou soutěžilo 108 týmů z 38 zemí celého světa. Za tímto číslem se skrývá nejméně 460 architektů, urbanistů, inženýrů a dalších profesionálů, kteří dohromady na tomto úkolu odvedli 145 000 hodin práce.

20 x Česká republika Praha Brno Jemnický Liberec Odolena Voda • 11 x Španělsko Madrid Barcelona Oviedo Granada • 8 x Velká Británie Londýn Birmingham • 6 x Rusko Moskva Jaroslavl • 6 x Itálie Bergamo Neapol Ragusa Řím Santa Domenica Talao • 5 x USA New York City Putnam Valley • 4 x Francie Paříž Bordeaux • 4 x Hong Kong • 4 x Indie Bombaj Hajdarábád Bengalúru • 4 x Polsko Katowice Krakov Lodž Rybník • 3 x Kanada Montréal Vancouver • 3 x Slovensko Bratislava Veľký Grob • 3 x Turecko Istanbul Ankara • 2 x Portugalsko Matosinhos Lisabon • 2 x Rakousko Innsbruck • 2 x Rumunsko Bukurešť • Arménie Jerevan • Brazílie Santa Maria • Bulharsko Sofie • Čína Kanton • Egypt Káhira • Chorvatsko Záhřeb • Indonésie Pontianak • Japonsko Hjógo • Jordán Ammán • Libanon Bejrút • Libye Tripolis • Moldávie Kišíněv • Německo Hamburk • Nigérie Lagos • Nizozemsko Amsterdam • Nový Zéland Christchurch • Řecko Larisa • Singapur Singapur • Spojené arabské emiráty Dubaj • Ukrajina Kyjev • Uruguay Montevideo • Vietnam Hanoj

O soutěži

„Stavba nové školy je investicí, která nemá v bohaté historii našich obcí obdobu. Přesto, že jsme malé vesnice, je naším přáním vybudovat školu pro 21. století, která bude umožňovat moderní výuku a inspirovat děti ke studiu. Chceme školu bezpečnou a takovou, která umožní komunitní využití a bude sloužit všem našim obyvatelům dlouhá desetiletí.“ — starostové svazku LOŠBATES

Základní škola o velikosti 2x9 tříd a dvěma přípravnými třídami zahrnuje tělocvičnu, jídelnu s kuchyní, venkovní sportoviště a byt školníka. Součástí školního areálu budou také malometrážní byty pro zaměstnance a prostory pro základní uměleckou školu. Pozemek určený ke stavbě školy leží na území obce Louňovice (asi 25 km východně od Prahy) v blízkosti silnice Kutnohorská, ze které bude škola přístupná. Školní areál by měl navržen tak, aby bylo možné jeho případné rozšíření na kapacitu 3 x 9 tříd.

LOŠBATES je dobrovolný svazek čtyř středočeských obcí — Louňovic, Štíhlíc, Tehovce a Svojetic — jejichž cílem, snem a přáním je postavit novou společnou základní školu.

Porota:

David Hlouček — předseda poroty, architekt, člen představenstva ČKA

Kateřina Vídenová — architektka, spoluzakladatelka ateliéru MAKI

Dorte Kristensen — dánská architektka, kreativní ředitelka

holandského studia Atelier PRO

Adam Halíř — architekt, spoluzakladatel kanceláře Projekt11 architekti

Josef Řehák — starosta Louňovic a předseda dobrovolného svazku obcí LOŠBATES

Eva Šmoldasová — místopředsedkyně poroty a starostka obce Tehovec

Ivana Dubská — starostka Svojetic a místopředsedkyně svazku LOŠBATES

Tomáš Rychta — starosta Štíhlíc

Vyhlášení soutěže: 14. 12. 2017

Odevzdání návrhů: 26. 3. 2018

Zasedání poroty: 3.–4. 4. 2018

Vyhlášení výsledků: 26. 4. 2018

Organizátor soutěže: CCEA MOBA

1. cena: 800 000 Kč

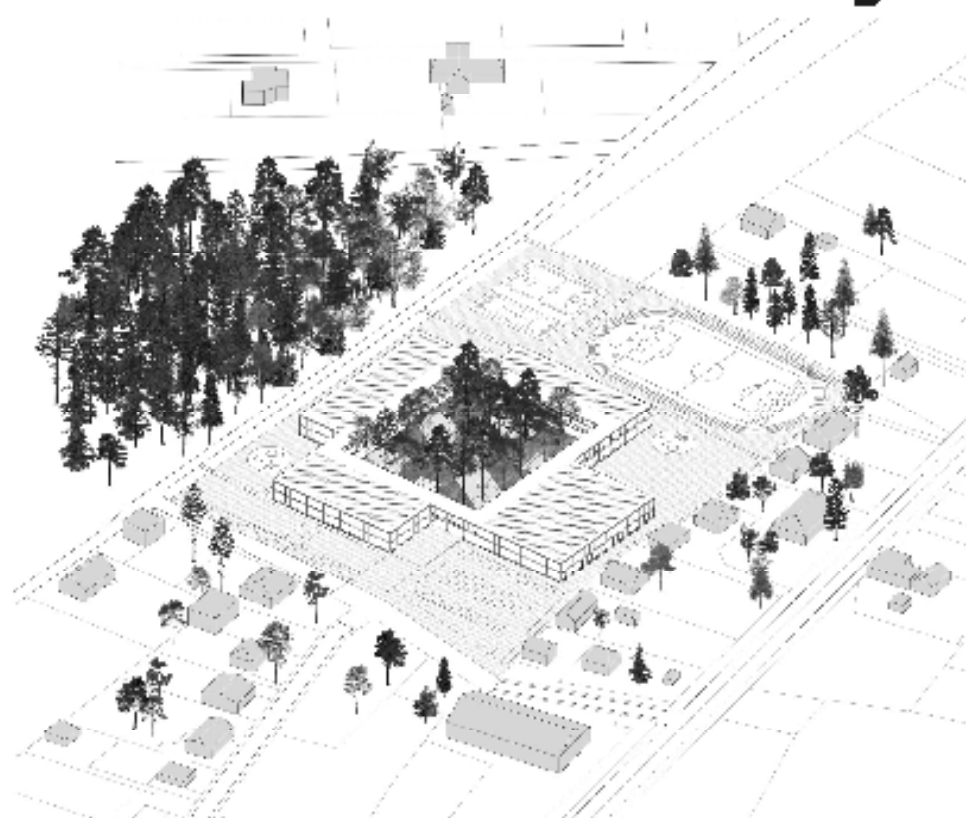
2. cena: 550 000 Kč

3. cena: 300 000 Kč

Odměna: 100 000 Kč

1. cena Pelletier de Fontenay

Hubert Pelletier, Yves de Fontenay, Valerio Santori
Montréal, Kanada

Autor o návrhu: Návrh si klade za cíl vytvořit nové místo a symbol pro komunitu dobrovolného svazku obcí LOBBATES. Je proto koncipován jako otevřený „klášter“, jehož členitá multifunkční ambice chodíza propojuje čtyři programově odlišné části do jednoho koherentního objemu obklopeného malým lesem. Tento prostor je flexibilní vizuálně i funkčně. Slouží jako vstup, chodíza, krytý venkovní prostor, místo setkávání, neformální třída a mnohem víc. Oproti tradičnímu pojetí ambicové chodízy v klášterech je tato chodíza otevřená a propustná, rámuje centrální dvůr, který je na rozdíl od volných rájových dvorů klášterní typologie naplněn stromy, jež jsou polápenými fragmenty blízkého lesa. Dvůr je záměrně velký. Cílem je rozmazat hranice mezi figurou stavby a terénem. Dvůr funguje jako zelený nárazník a nástroj klimatické kontroly pro vnitřní prostor, který ho obklopuje. Rozprostřením budovy a vnesením přirody dovnitř ve velkém měřítku se situata stavby

„Škola je navržena tak, aby se veřejné funkce školy nacházely co nejbližší hlavnímu vchodu, zatímco více soukromé funkce školy jsou spíše izolované a mohou být snadno odděleny nebo uzavřeny.“

stane měkká a přívětivější. Toto zjemnění také poskytuje hlazený pocit z rozlehlosti a otevřenosti. Škola nemá žádné sklepy uličky. Pohyb v ní sestává ze smyčky — propojeného obvodu, který generuje pocit kontinuity a nekonečnosti. Dovoluje dítěti a návštěvníkům volný pohyb celou budovou v nelehkých / nepřímých cestách a podporuje pocit náraznosti vizuálním propojením přes vnitřní dvůr.

Hodnocení poroty: Autoři nejvyšší měrou vyhověli požadavkům zadání a naplnili očekávání zadavatele. Architektonický výraz je přiměřený nové instituci, která tvoří společné zázemí pro čtyři obce. Porota oceňuje symboliku samostatných objektů propojených ambicemi kolem společného dvora, díky kterému urbanistické členění celkového objemu stavby na menší hmoty a celky vyznívá příznivě. Zapojení velkých objemů tělovýchoven do území je citlivé. Objem stavby v podzemní podlaží (zejména parkovací stání a komunikace) může být optimalizován, a to bez výraznějšího vlivu na dispoziční řešení provozu školy. Jižní a západní fasády objektu, orientované k individuálním bytovým domům, drží maximální výšku dvou pater. Přístavba počítá s objemem nad tuto úroveň, je ovšem orientována na sever k lesu a na východ ke sportovnímu areálu, takže negativně neovlivní stávající zástavbu. Porota předpokládá, že při dopravní poděle připomínek zadavatele měl návrh velmi dobrou možnost adaptability, aniž by došlo k narušení základního konceptu.

2. cena

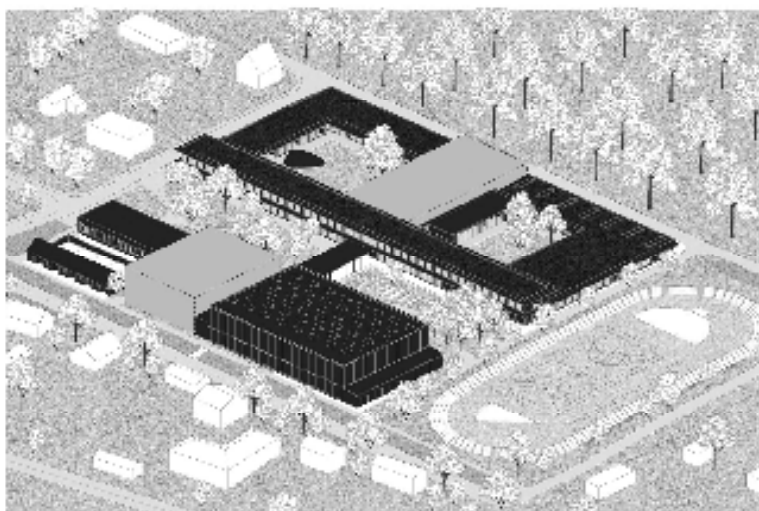
Monika Habrová, Petra Hrubá, Michaela Kloudová,
Jan Šorm, Eva Rosenová, Eliška Ouředníčková, Marek Kopecký
Praha, Česká republika

Nový přístup ke vzdělávání dětí vyžaduje avšátnou architektonickou formu. Navrhujeme školu stírovou přizemní, bez barier, školu, která umožní dětem učit se i trávit přestávky venku a zároveň v bezpečí jejich zdí. Neuzavírá se však sama do sebe. Areál je umístěn v krásném prostředí na hraně lesa, škola je s ním v maximálním vizuálním kontaktu, otevřená se též do nového parku a hřiště a sadem, který využije i veřejnost.

Autoři o návrhu: Uprostřed drobné zástavby Louňovic vznikl nový školní areál. Neuzavíráme jej zcela, měl by sloužit i veřejnosti. Budovy stavíme na hraně pozemku a uprostřed vytváříme nový veřejný prostor — park a hřiště je zároveň předprostorem školy i sportoviště, v jeho východní části umísťujeme sad a výukovou zahradu. Markýza a přechy střešních částí před slunečním zářením i deštěm. Umožňují dětem pohyb „suchou nohou“ mezi zastávkou autobusů a školou a mezi školou a sportovní halou. Markýza vymezuje vstupní prostor a umožňuje různé režimy využití parku. Při jejím uzavření přechází park do režimu školní škola další ohledně venkovní prostor.

„Navrhujeme školu stírovou přizemní, bez barier, školu, která umožní dětem učit se i trávit přestávky venku a zároveň v bezpečí jejich zdí.“

Hodnocení poroty: Návrh velmi vysokou měrou naplnil požadavky zadání a občasně zadržatele. Autoři velmi dobře propracovali dispoziční řešení školního provozu: plošně dostatečně, zároveň ovšem úsporně, logicky a funkčně. Projekt přinesl využití a umělecký architektonický výraz. Diskutabilní měl iko lineárního působení severní a jižní fasády je zřejmě ovlivněné podpořením členění na část prvního a druhého stupně. Návrh dobře reaguje a narážuje na sousedící les a stálivní přírodní prostředí. Porota doporučuje se dále zabývat otázkou situování lineární „hradby“ parkovacích stání při jižní hraně areálu.

3. cena

Emanuele Baglieri, Maria Fiaccavento, Serafino Sgarlata,
Vanja Santangelo, Giorgio Pluchino
Ragusa, Itálie

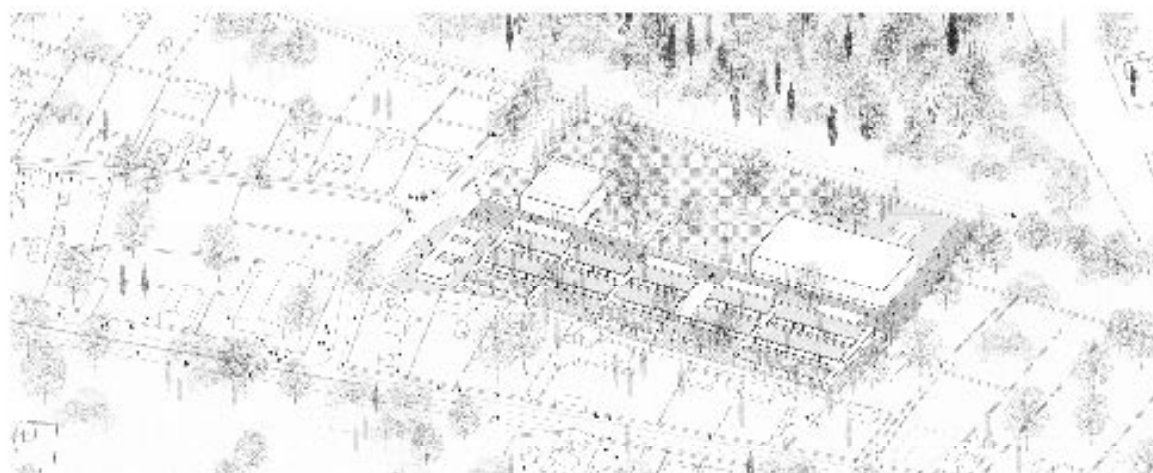
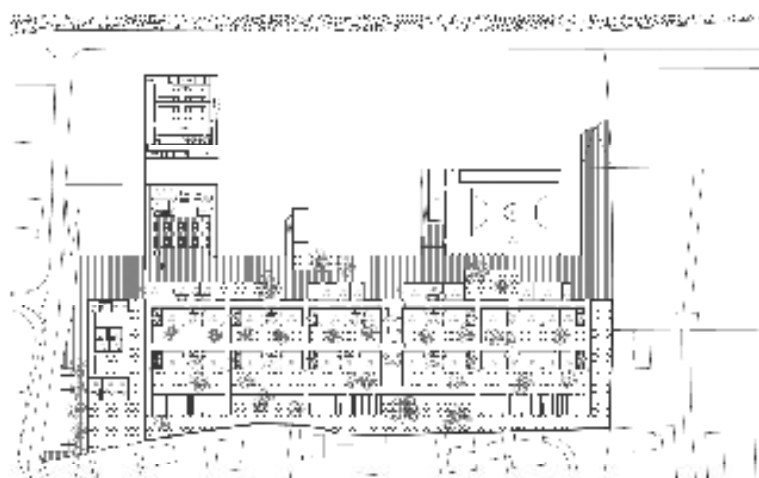
Autorů o návrhu: V přírodním prostředí ovlivněném lesy a jezery je účelem nové školy být v harmonii s okolím. V rámci celého komplexu jsme se rozhodli udržet nízkou výšku budov, abychom zachovali vizuální propustnost a vztah s krajinou ve všech směrech.

Přítel cesta, která se nachází na nižší úrovni, funguje jako hlavní spojení různých vstupů do budov. Veliká zelená plocha na vyšší úrovni je navržena jako sportoviště, hřiště a místo pro trávení volného času. Návrh školy poskytuje prostory střídavě vyhrazené aktivním spojením s vyučováním, zatímco severní část komplexu obsahuje veřejná zařízení, jako jsou tělocvična, hřiště, umělecká škola a aula. Dva totální prvky — budovy tělocvičny a auly — obklopené zelení se během noci promění v lucerny, čímž se stávají orientačním bodem pro celé území.

„Školní kampus je křížen Interiérovou cestou, podél které jsou umístěny přízemní prostory, krytá náměstí, v přímém kontaktu s otevřeným prostorem.“

Hodnocení poroty: Návrh vysokou měrou naplnil požadavky zadání a zadavatele. Porota oceňuje čitelné a funkční urbanistické členění na pás hřišť a zeleně u lesa, dále na společnou střední servisní a komunitní zónu a jižní kompaktní jednopodlažní zástavbu s dvorky určenou pro výuku. Přiznivě působí intimní atmosféra učebních prostor, která současně přináší dostatečnou variabilitu pro uplatnění moderních trendů výuky. Koncept „obytné ulice“ uvnitř areálu poskytuje nový živý veřejný prostor obcí, současně je pak zářivou urbanistickou reakcí na místní kontext. Jezero a přírodný koncept školního kampusu, který ovšem zejména svojí členitostí v místních klimatických podmínkách přinese řadu výhod; zejména celkové méně příznivý poměr podlažních ploch a ochlazovaného pláště budov. Porota doporučuje se dále zabývat provozně optimálním propojením tělocvičny, auly a klesky s komplexem učeben a upozorňuje na nižší míru adaptability konceptu v případě rozsáhlejšího zásahu do počtu a velikosti učebních prostor.

Mimořádná odměna

OVO Grąbczewscy Architekci: Barbara Grąbczewska, Oskar Grąbczewski, Marek Grąbczewski, Karolina Grzesista, Sonia Jarczyk, Kamil Kajdas, Marta Kamińska, Małgorzata Karolak, Justyna Motyka, Zuzanna Szmatoch
Katowice, Polsko

Autoři o návrhu: Vytvořit školu pro nás znamenalo vytvořit budovu, která sama o sobě bude experimentem, otevřenou strukturou napomáhající tvořivému objevování. Místo anonymní, typické, monotónní struktury, navrhujeme budovu, která je prostorově bohatší, překvapující, což simuluje zvědavost, myšlení a tvořivost.

Hodnocení poroty: Porota udělila návrhu mimořádnou odměnu, protože ji zaujal svou výjimečnou prostorovou koncepcí a klustrovou prací a vnitřním programem školy. Přestože působí jako rozšířené pavilónové schéma, ve skutečnosti se jedná o velmi kompaktní, promyšlený a měřítkem přiměřený návrh. Vzhledem k nárokům na stavbu a údržbu, jej ovšem porota nemohla doporučit k realizaci.

Kuličkiáda

V sobotu 12. června jsme se již pošesté sešli na hřištiátku v Louňovicích na kuličkovém klání.

Letošní účast byla poznamenána souběhem několika dalších akcí pořádaných v blízkém okolí naší obce. Zahrát si přišlo celkem 31 dětí a dospělých. V pěti kategoriích se hrálo systémem každý s každým. Mezi nejmenšími vyhrál Václav Bechyně. Ve startovní listině druhé kategorie byl mezi samými dívkami zapsán pouze jeden mladý muž Honzík Pešek, který s přehledem zvítězil. Svou kvalitu,

ovšem Honzík naplno ukázal v superfinále vítězů, kde porazil i vítěze obou kategorií starších dětí – bezkonkurenčně nejlepšího v kategorii K11 Tomáše Caithamla a neméně výborného v K15 Daniela Kocka. Honzík se tak stal absolutním vítězem kuličkiády pro rok 2018. V samostatné kategorii dospělých předvedl nejlepší výkon Honza Kock. Za přípravu a hladký průběh celé akce děkujeme našim Mazlíkářům.

Tereza Minková

Uklidíme svět

V sobotu v 9 hodin se u obecního úřadu sešla asi dvacítká brigádníků, která se rozdělila na skupiny. První skupina devíti brigádníků šla po trase: úprava vody, hráz Louňováku, hlavní silnice až pod Poštolku, rybník Pařez, čistírna odpadních vod, a nasbírala 17 pytlů odpadu. Od Pařezu se dokonce povedlo dokulit na svozové místo u úpravny pneumatiku od kamionu. Druhá skupina vyrazila ulicí Ke Kaménce mezi domy směrem k hájence a dále Jižní ulicí až ke hřbitovu a vodojemu. Úklidu se zúčastnilo i větší množství dětí, což je velmi potěšitelné, protože kdo jednou okusí takový sběr nepořádku, sám ho už nevytvoří.

Ivan Matys

Dětská burza

Zvládly jsme další ročník louňovické dětské burzy! Rádi bychom uvedly pár plusů a mínusů, které se tentokrát objevily: Byla to jedna z nejpohodovějších burz, a to zejména díky tomu, že bylo oproti podzimní burze méně prodávajících. Pro nás je méně práce, kupující se mohou lépe orientovat, protože stoly nejsou tak přetížené. Každý má tak větší šanci, že si něco prodá.

Je nám líto, když některá z maminek slíbí účast a potom nedorazí, ani nedá vědět! Do poslední chvíle totiž čekáme na „opozdilce“ a držíme jim jejich místo. Milé dámy a maminky, pokud účast slíbíte, prosíme, dorazte!

Moc nás vždy potěší, když věnujete nepotřebné oblečení na charitativní účely – často se věci věnují dětem, které mají opravdu nouzi, a my jim můžeme pomoci. Na této burze se ovšem tolik ochotných lidí bohužel nenašlo. Ale těm, co pomohli, moc děkujeme!

Ceny si drží svůj nízký standart, to je opravdu fajn. Stále se dá na naší burze moc pěkně nakoupit, a pokud prodáte a nakoupíte výhodně, získává naše burza ten správný smysl! Prosíme jen pro příště ceny zaokrouhlovat na pětikoruny, díky. :-)

Děkujeme za pomoc a podporu OÚ Louňovice a také panu a paní Bacovým, novým nájemcům hotelu U Huberta. Prvně po delší době jsme si nemusely uklízet prostor pro nákup samy!

PODZIMNÍ BURZA SE BUDE KONAT V SOBOTU 20. ŘÍJNA 2018 ZA PODOBNÝCH PODMÍNEK!

S pozdravem a přáním, ať nám to jaro konečně začne, se loučí holky z burzy!

Louňovické pálení čarodějnic

Kdo letos nedorazil na pálení čarodějnic, tak je minimálně o jeden kulturní zážitek chudší. Ale pěkně popořadě!

Letošní přípravné práce započaly čtvrtetní přípravou kmenů na stavbu hranice, které se v pátek dovezly na místo stavby. Skládání kmenů, řezání, štípání, transport, hutnění, atd., to vše byly činnosti sobotního dne. Letos měla hranice shodný počet pater jako loňská, ovšem kmeny byly mohutnější, proto její výška vyrostla až k šesti metrům. No a tak bezmála dvoumetrová řemeslně vyvedená čarodějnice na okolí shlížela z výšky odpovídající hřebenu střech okolních domů. Sobotní pracovní ráno ovšem začalo v lese pokácením pečlivě vybraného smrku, který byl dopraven do obce a opracován na krásnou dvacetimetrovou májku. Slečny krásně ozdobily vršek májky věncem a později došlo i na instalaci osvětlení, které se velmi líbilo i na májce předešlé. V pondělí od rána se začínalo zázemí akce a chystalo vztyčení májky. Přestože počasí bylo slunečné a teplé, jeden živel zlobil! Byl to stále silící vítr, který dělal organizátorům problémy. Několik akcí pálení ohňů bylo v republice zrušeno, jako například v celé Praze. Plánované vztyčení louňovické máje bylo posunuto až na 16. hodinu. Intenzivně se sledovaly všemožné mobilní aplikace předpovědi počasí, aktuální radarové údaje a nikdo si nechtěl připustit, že by tolik práce a příprav vyšlo na prázdno. A skutečně postupně začalo docházet k slábnutí větru! Při stavění májky již téměř nefoukalo, a tak vše proběhlo bez problémů. Vlastní akce byla zahájena čarodějnickými soutěžemi pro děti, které po úspěšném absolvování obdržely na místě připravovanou cukrovou vatu. Opékaly se špekáčky a čekalo se na zapálení hranice. Po krátkém úvodním slovu a přivítání zúčastněných panem starostou se připravené prostranství před hranicí zaplnilo 16 čarodějnicemi, které za zvuku rytmické hudby mistrovsky „vystříhly“ čarodějnický taneček s košťaty. A poté, za zvuku monumentální písně, spolu s panem starostou, zapálily hranici. Zážitek to byl opravdu krásný a po zásluze oceněný dlouhým potleskem a slovy chvály a ocenění. Zapálení hranice bylo možné díky uklidnění větru, které později večer vedlo až k bezvětří. Pro všechny děti byly připraveny barevně svítící tyče, které při pohybu ve tmě vytvářely zajímavé světelné efekty. Tak jako i v minulých letech byl nad ránem odražen potenciální útok na máj, kdy přijelo auto odhodlaných „kácečů“, kteří se po naší aktivitě a zhlédnutí zabezpečení máje, k ničemu nezmohli a na odjezdu se ještě drze zeptali, kde je v okolí nějaká májka na poražení. V odpovědi došlo na odkázání do patřičných míst a inzultace byla pouze přislíbena při případné další návštěvě. Po svítání začal úklid prostranství, balení zázemí a těšení se na zasloužený odpočinek.

Podle reakcí občanů se akce povedla, za což jsme rádi.

Mazlici

Čarodějnice

Čarodějnice se letos opět vydařily. Počasí bylo nádherné, na 30. duben nezvykle teplé. Na tréninkovém hřišti se sešlo velké množství malých i velkých čarodějnic, čarodějů a dalších příchozích z blízka i z daleka. Pro děti začal program jako vždy plněním několika čarodějnických úkolů. Některé úkoly byly již tradiční – lovení pavouků z pilin, hledání figurek ve slizu, házení koštětem. Avšak

nejoblíbenější se stala nová disciplína – míchání lektvarů různých barev a chutí. Každý si pak mohl svůj vlastnoručně namíchaný lektvar vypít. Po splnění úkolů si děti došly pro cukrovou vatu a pak již začal program i pro dospělé. Pan starosta pronesl krátkou řeč, zapálil obří hranici s čarodějnicí na vrcholu, všechny přítomné okouzly krásné mladé čarodějnice vystoupením doprovázeným hudbou, při kterém tancovaly s koštětem okolo ohně. Opékaly se buřty, točilo se pivo i limonáda, rozdávaly se velké svíčky tyče a všichni se skvěle bavili, někteří až do rána.

Ivana Hřebcová

Malování vajíček

V pátek 30. dubna jsme se sešli na obecním úřadě na tradičním malování vajíček. Na děti čekala kupa, pro jistotu již uvařených, vajíček. Techniky malování byly různé, ale nanášení včelího vosku na vajíčka patří stále mezi nejoblíbenější. Užili jsme si všichni krásné dopoledne a děti si krásná barevná vajíčka odnášely spokojeně domů.

Dana Kodejšová

Vítání občánků

Průměrný věk obyvatel se v Louňovicích stále snižuje, za což můžeme děkovat vysoké porodnosti. A tak na posledním vítání občánků, které proběhlo v pátek 25. května, jsme přivítali hned osm miminek – Miroslava, Elišku, Jana, Ondřeje, Davida, Sáru, Barboru a Annu. Bylo to milé setkání, které ještě zpestřily svým vystoupením děti z mateřské školy pod vedením paní ředitelky Bohumily Novákové. Všechna miminka si slavnostní okamžiky užila, snad jen mimo Honzika, který vítání proplakal. Krásné květiny udělaly radost maminkám a ani miminka nepřišla zkrátka, dárky bylo pamatováno i na ně. Těší nás velká účast, obzvlášť, přijdou-li i prarodiče. Určitě se v letošním roce sejdeme i při dalším vítání.

Dana Kodejšová

Dětský den ve faktech a číslech

V sobotu 2. června se na hřišti v Louňovicích konal dětský den. Teplota na slunci přesahovala 30 °C, váł mírný vítr o rychlosti 5 m/s, a přestože obloha byla místy oblačná, jednalo se o velmi horký den.

Na hřiště dorazilo 65 dětí, z toho 36 kluků a 20 holčiček, kteří absolvovali celkem 10 disciplín. Průměrný věk dětí byl 6,7 let, u holčiček byl 4,9 let a u kluků 7,7 let. Nejstarším účastníkem byl patnáctiletý Matyáš, mezi nejmladší se zařadilo hned šest dvouletých dětí – tři kluci: Matěj, Ondra, Kevin, a tři holčičky: Tereza, Kristýnka a Alička. Nejčastějším jménem mezi kluky byl Ondra a Honzík – shodně po třech, po dvou se zúčastnili Vašík, Toník, Matěj, František, Matyáš, Adam a Vojta. Mezi holčičkami byly shody jen po dvojicích, a to pro jména

Anetka, Tereza, Kristýnka, Majda, Eliška a Emička. Po absolvování všech disciplín a odevzdání vyplněné kartičky, dostaly děti taštičku s dárkem a k tomu cukrovou vatu. Vosa se nevyskytla ani jedna, nikdo nepřišel k úhoně, a tak se budeme těšit opět za rok.

Tereza Kodejšová

Setkání pamětníků

Jako každý rok se začátkem června uskutečnilo setkání rodáků a pamětníků – či spíše nepamětníků, jak se dočtete dále – které pořádá obecní úřad. Letos 2. června to bylo již podvanácté.

Starosta setkání zahájil přivítáním všech přítomných a předal slovo Otovi Krutskému, který měl perfektně připravenou přednášku o vylomení základního kamene k Národnímu divadlu v r. 1868, což je letos již 150 let, o čemž si můžete přečíst na jiném místě zpravodaje. Zmapoval a zdokumentoval oba lomy v Kaménce, které byly v té době využívány k těžbě. Jeden byl podle Oty, ale i podle nás, přesvědčivější, jak kvalitou kamene, tak rozměrově. Na plátně jsme mohli vše dobře prozkoumat. I základy kovárny jsou krásně znatelné. V Otově dokumentu jsme viděli všechny základní kameny včetně kopie schránky, zhotovené sovětskými kameníky, ve které jsou uloženy zakládací listiny. Skutečně krásná práce! Dále jsme zkoumali různé dobové fotografie a dokumenty.

Poté měl starosta připravené téma vzpomínání na léta 1918, 1938, 1948, 1968. Na první tři letopočty bylo opravdu málo vzpomínek. Ti mladší ještě nebyli na světě a ti starší si toho z vyprávění rodičů mnoho nepamatovali. Debata se rozproudila až k roku 1968. Ten již všichni zažili, tak se vzpomínalo, jak to ten první den bylo, kdo kde byl, co kdo dělal, jak se dostal do práce a zpátky domů. Zážitky se vybavily snad každému.

Dále nám pan starosta pověděl o stavbě školy a ukázal nám všechny projekty. Všichni jsme se shodli, že vybrali dobře! Jako každý rok bylo občerstvení, které zajistila restaurace U Henců, a tradičně výborné zákusky upekla Marie Dicková. Sezení je vždy milá příležitost setkat se s lidmi, které člověk nepotká třeba celý rok. Od prvního setkání již mnoho lidí chybí, ale to je realita. Musíme doufat, že se příští rok zase VŠICHNI sejdem.

Hana Matysová

Konference CEEKL

V sobotu 12. května 2018 se konal třináctý ročník konference CEEKL 2018, což je zkratka pro Cyklo Elektro Energetickou konferenci v Louňovicích. CEEKL je jednou ze tří hlavních aktivit Československé sekce IEEE PES – The Institute of Electrical and Electronics Engineers. Formát konference se postupně mění a nyní jeho podobu určuje studentská sekce, která vznikla v loňském roce při ČVUT. Mladí inženýři zde dostávají možnost prezentovat své vize před staršími kolegy a aktivně se zapojují do největší profesní organizace světa.

Tématem roku 2018 bylo „Měření v elektrizační soustavě a šíření informací v elektrizační soustavě“. Měření v elektrizační soustavě představuje základní atribut, bez něhož by přenos elektřiny nebyl možný. Vedle toho se stále častěji setkáváme se šířením mylných informací. Program konference byl následující:

Sekce A. Měření v elektrizační soustavě

M. Pistora: Kosovo – souvislost Balkánu a hodin na troubě

M. Kněnický: Vliv Stínění na měření pomocí Rogowského cívky

Sekce B. Šíření informací mýtů, pověr a hoaxů v elektroenergetice

J. Šístek: Šíření hoaxů na velké vzdálenosti

R. Řeháček: HOAXy kolem nás

P. Fajman: Troja – měření a zřícení lávky

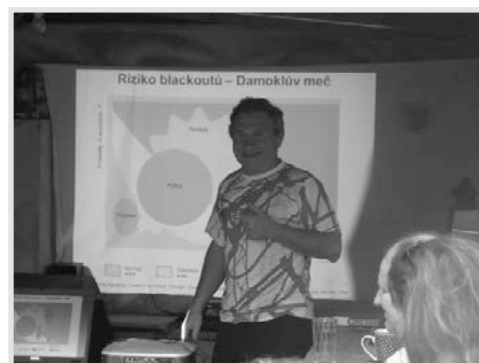
K. Máslo: Elektroenergetika – Rizika, mýty a pověry

J. Kabelák: Pozitivní zpráva

I. Petružela: Informační přetížení

Sekce C. Budoucnost přenosu elektrické energie (panelová diskuse)

Diskuse byla zajímavá a končila určením tématu pronásledující ročník: „Emoce v Energetice“. Téma bylo určeno tak, aby s příspěvkem mohly vystoupit také studentky FAMU.

Ivan Petružela

Úpravy hřbitova pokračují

V minulém roce jsme ze hřbitova odstranili zbylé staré túje, které zde byly vysázeny při založení hřbitova v roce 1960. Důvodem byl jednak jejich zdravotní stav, jednak již vzrůstem a kořeny stromů docházelo k destrukci hrobů. Na jaře odborná firma Jana Šimka odstranila pařezy včetně kořenů, provedla výsadbu nových keřů zimozrázu (buxusu) a zakůrování. Věřím, že úpravy byly provedeny s citem a přispěly k důstojnému vzhledu tohoto pietního místa.

Josef Řehák

»» PŘIPRAVUJE SE «« POZNAMENEJTE SI DO KALENDÁŘE

Malování na návsi v neděli 2. září 2018 v 9.00 hodin ulice K Horní návsi

Fáborkový pochod září 2018 ulice Svojetická u vodojemu

Koloběžkový závod v sobotu 22. září 2018 v 15.00 hodin ulice K Horní návsi

Odznak všestrannosti v sobotu 28. září 2018 ulice Na Moklině, hřiště O.S. Sportklub

Běh Voděradskými bučinami v neděli 29. září 2018 ulice Za Hřištěm – start u hřiště TJ Slavia

Divadelní spolek DiPoNa srdečně všechny zve do areálu restaurace U Henců na divadelní festival Louňovická letní divadelní aktivita, který probíhá od 16. června do 9. září 2018!

MATEŘSKÁ ŠKOLA

Přišlo jaro...

... a s ním dlouho očekávaná „Noc s Andersenem“, již se účastní mateřské i základní školy a knihovny z celého světa. Děti se již dlouho těšily na pohádkový program plný úkolů i na noční spaní ve školce. Letos byla ústředním tématem pro mladší děti pohádková kniha „Povídání o pejskovi a kočičce“.

„Když povídání o pejskovi a kočičce,

ce, tak proč bychom nemohli děti přivítat rovnou jako pejskové a kočky,“ řekli jsme si s kolegyněmi. Dětem se hra na zvířátka hned zalíbila a rázem se z nich staly naše štěňátka a koťátka. Stavěli jsme domečky, připravovali dort, hledali panenku, která tence plakala. Dokonce jsme zašivali roztrhané kalhoty a zdobili noční košilku.

Brzy po příchodu jara jsme oslavili Velikonoce. Ve třídě Želviček si děti samy vyzdobily třídu, v Rybičkách děti zasely do misek osení, v obou třídách se malovala vajíčka. S rodiči si děti v obou třídách při kreativním tvoření vyrobily velikonoční dekorace. Stejně jako v loňském roce jsme si na naši zahradě povelikonočně zaspotovali. Ke známým disciplínám jako skoky do výšky přes pomlázku, házení vajíček na cíl či přenášení vajíček na lžici přibýlo koulení vajíček do otevřené tlamičky zajíce. Musím prozradit, že vajíčka byla vatová. Nedlouho po Velikonocích se předškoláci ze Želviček vypravili na návštěvu do ZŠ Mukařov, mnozí z nich budou již v září tuto školu navštěvovat. Některé děti zde již byly, některé šly do školy prvně. Hned po příchodu do třídy jsme s radostí mávali na prvňáčky, kamarády z Louňovic. Během jedné vyučovací hodiny jsme viděli, co všechno se od září naučili – počítali, čet-

li i zpívali. Ale i naši předškoláci předvedli, a dokonce u tabule, co všechno umějí. Děkujeme tímto vedení ZŠ Mukařov a paní učitelce za vstřícnost a milé přijetí.

V dubnu jsme oslavili Den Země. Uklidili jsme zahradu, připravili záhonky, zaseli semínka afrikánů, povídali si o přírodě a o třídění odpadu. V rámci environmentální výchovy se ve školce uskutečnil výchovný program „PET-ruška na cestách.“ Jmenovaná PET-

ruška nebyl samozřejmě nikdo jiný než PET-láhev a děti se dozvěděly něco nového o plastech, o třídění odpadu a o ochraně životního prostředí. Téma o Zemi jsme zakončili sletem čarodějnic, při kterém nechyběla ani výroba kouzelných lektvarů.

Když počasí začalo přát jarním pracem, děti se pustily do sadby zeleniny a květin do truhlíků.

Polytechnickou výchovu jsme v tomto školním roce ukončili programem „Dřevíčkova dílnička“. Se zaujetím si i ti nejmenší poslechli, jak mají s nástroji zacházet a potom se již pustili do práce. Tentokrát si děti vyrobily kačenky.

Svátek matek jsme oslavili v sále U Huberta. Až z Ostravy přijel ilustrátor dětských knížek a časopisů Adolf Dudek, který svým veselým programem pobavil všechny přítomné.

Na jevišti se vedle něho objevili i diváci – většinou děti, ale i několik tatínků a maminek. Na konci představení děti obdarovaly všechny diváčky i svoje maminky keramickými srdíčky, které ve školce předem vyrobily.

Brzy se konala další oslava – mezinárodní den dětí. Již před 1. červnem jsme pro děti uspořádali dopravní dopoledne nazvané „Stůj, červená svítí!“ Chlapci a děvčata jezdili na koloběžkách i na dopravních prostředcích neobvyklého až zvláštního vzhledu. Zopakovali si zásady dodržování dopravní kázně, některé dopravní značky i názvy dopravních prostředků.

1. června nescházel tradiční karneval – celá školka se proměnila v kouzelnou říši s mnoha malými i několika velkými pohádkovými bytostmi. Děkujeme maminkám za spolupráci při pořízení či zhotovení pohádkových kostýmů pro jejich děti.

Na výlet jsme se letos rozjeli do Sázavského kláštera na akci „Pohádkový hrad“. Na děti čekaly hned u brány pohádkové bytosti, v klášterních zahradách různé úkoly a disciplíny – od známé chůze na chůdách, zdolávání provázkové pavučiny, házení míčků do tlamy draka až po střelení z kuše. Nescházelo divadelní pohádka ani kouzelnické představení, viděli jsme živou kraju královskou i akrobata na vysokých chůdách.

Nezapomněli jsme ani na Den otců. Stejně jako v předcházejících letech i letos jsme tatínky pozvali i s maminkami na sportovní

odpoledne, tentokrát nazvané „Sportuje celá rodina aneb přelez, přeskoč, nespadni“. Rodiče si s dětmi protáhli svaly a procvičili zručnost a obratnost při známých i neznámých disciplínách. A užili si při tom ještě mnoho legrace. Tatínkové si za sportovní úsilí, a zároveň jako dárek ke svému svátku, odnášeli pivní rohlík.

Uprostřed všech oslav a akcí se uskutečnil zápis dětí pro další školní rok. Zapsáno bylo 20 dětí, ovšem volná kapacita je pouze 17 míst. Přijato tedy bylo 17 dětí s trvalým pobytem v Louňovicích, 3 nepřijaté děti zde trvalý pobyt neměly. Rodiče přijatých dětí mají nyní v červnu možnost v rámci adaptačního programu přijít do školky se svým dítětem vždy ve středu odpoledne a pohrát si s ním mezi našimi dětmi.

A je léto... Ještě nás čeká několik akcí a čas prázdnin a dovolených je tady! Předtím nás ale čeká také loučení s našimi předškoláky. Za celý kolektiv mateřské školy jim přeji moc a moc úspěchů ve škole a šťastnou cestu do dalšího života! A Vám všem přeji báječné prázdniny a skvělou dovolenou!

Bohumila Nováková, ředitelka MŠ

»» ZPRÁVY Z NAŠÍ KNIHOVNY ««

Půl roku je pryč, vše se neuvěřitelně mění, zrychluje.

Jen těžko si v létě sedneme na zahradu s knihou v ruce a budeme při čtení vdechovat sladkou vůni rozkvetlých lip nebo mlsat čerstvé jahody ze zahrady. Lípy jsou v plném květu a jahody zrají před očima, a to je začátek června.

Přes všechny rozmary počasí do knihovny chodí průměrně 15 čtenářů. Již i chataři přijeli a do knihovny si pro pár knih zašli. Ze začátku si půjčují méně knih se slovy, že teď je potřeba upravit zahradu a poklidit v chatě, času na čtení bude více až později. Děti dohánějí čtení pro čtenářské deníky, na které si během roku moc času neudělaly. Vždyť každá zapsaná kniha může pomoci k vylepšení známky na vysvědčení! A nejen to, děti si rozšiřují

slovní zásobu, upevňují pravopis a rozvíjejí fantazii. Vždyť nemusí mít vše předloženo pomocí pohybujících se obrázků.

Také přes léto je knihovna otevřena každý pátek od 16 do 18 hodin. Tak si přijďte vyměnit knihy před každou vaší cestou na dovolenou! Z Benešova ještě přivezu nové výměnné soubory knih, abyste měli z čeho vybírat.

Přeji všem krásné léto, spousty pěkných zážitků na výletech, pobytech u vody nebo při čtení pěkné knihy – románu, detektivky, cestopisu, poezie či pohádky dětem.

Na setkání s vámi v naší knihovně se těší knihovnice

Marie Danielová

SPORT

TJ Slavia Louňovice - tým mužů na jaře 2018

Závěr soutěžního ročníku 2017/2018 se nezadržitelně blíží, a tak je na čase bilancovat. Nově vzniklému mužstvu dospělých se ve IV. třídě skupiny B okresu Praha-východ velice dařilo. Skončilo na pěkném 2. místě s 54 body a aktivním skórem 86:37, a to do konce sezóny zbývají ještě odehrát dva zápasy! Do III. třídy postoupí soupeř z nedalekých Babic, který má aktuálně náskok 7 bodů. Důležité je, že se kolem trenéra Martina Lískovce utvořila dobrá parta převážně místních fotbalistů, které baví hrát a pravidelně se scházejí k mistrovským utkáním.

Nejllepšími střelci týmu jsou David Jirsa (28 gólů), Martin Hrouda (22 gólů) a Hardy Wahyu (10 gólů).

Velký podíl na dobrých jarních výsledcích mužstva má brankář Jiří Holub, který se do Louňovic vrátil z týmu SK Vyžlovka, kde hrál okresní přebor, a nahradil tak v brance zraněného Filipa Boubína. Velice dobrá zpráva je, že Filip Boubín, je již po ošklivém zranění připraven do branky a svou premiéru po uzdravení si odbyl 26. 5. 2018 ve vítězném zápase v Senohrabech (1:2).

Statistice v počtu odehraných minut vévodí Martin Hrouda (1725 minut).

Chtěli bychom moc poděkovat všem našim fanouškům, kteří na domácí i venkovní zápasy chodí v hojném počtu, a tak není v Louňovicích nic neobvyklého, když je návštěva na domácí utkání 80 diváků.

Tomáš Prosr

TJ Slavia Louňovice - mládežnický fotbal

BabyFoot

V jarní sezóně navštěvovalo náš BF 20 dětí a odehráli jsme 7 turnajů pořádaných jako „BF TPVT 2018 – jaro“ a jedno přátelské klání s SK Vyžlovka. Máme velikou radost, že neustává příliv nových dětí a i díky spolupráci se Slavií Praha odvádějí Martin Kadlec s Milošem Tětívou skvělou práci, protože u dětí je vidět zlepšování a především zaujetí pro hru. V průběhu jara se k nám přidaly další nové děti a tímto zveme i další potenciální zájemce, aby se přišli na trénink na nás podívat a zvěřili své zapojení do našeho klubu. Veliké poděkování samozřejmě patří rodičům, kteří nás na každém turnaji velmi intenzivně povzbuzují.

Mladší přípravka U9

V mladší přípravce aktuálně máme devatenáct dětí, takže turnaje hrají dva týmy. Tým Bílých hraje turnaje v divizi C, a přestože se jim výsledkově tolik nedaří, je důležité, že dávají dost gólů, hra je baví a mají chuť se zlepšovat. Tým Červených v divizi H je na tom lépe, na dvou turnajích nám jen těsně uniklo první místo. Přes léto většina hráčů odejde do starší přípravky a my bychom rádi zase mladší přípravku opět doplnili o nové děti z ročníků 2010 a 2011. Tréninky jsou v pondělí a ve čtvrtek od 18:00 do 19:30 a kdokoliv si to může přijít na trénink vyzkoušet.

Starší příprava U11

V jarní části hrála starší příprava v divizi D a s výjimkou posledního turnaje, který se nám výsledkově nepovedl, se kluci po pěkných výkonech umísťovali na druhých či třetích místech. Navíc Jirka Čurda a Filip Toužimský hráli za okresní výběr Prahy-východ. Pro sezónu 2018/2019 nastanou ve starší přípravce velké změny – silný ročník 2007 přechází do mladších žáků a k pár mohykánům 2008 nyní přijde početně silný ročník 2009. Navíc s trénováním končí Jan Kock, který se přesune na pozici sekretáře mládeže, a o starší přípravku se nyní budou starat Martin Hrouda a Jan Paroulek.

Mladší žáci U13

V jarní části soutěže mladší žáci sice dokázali porazit Vyžlovku, ale na další silné týmy jsme už nestačili, byť ve Světicích k tomu nebylo daleko. Vzhledem k tomu, že ročníky 2005 a 2006 patří mezi naše početně nejslabší, museli jsme téměř vždy do poslední chvíle řešit počet hráčů a nebylo výjimkou, že byl pouze jeden hráč na střídání. Vzhledem k tomu, že nyní ze starší přípravky přijde jedenáct kluků, tak bychom tyto problémy už řešit neměli a samozřejmě věříme i v lepší herní projev a výsledky. Otázkou zatím zůstává jenom pozice brankáře, ale i to vyřešíme před novou sezónou na trénincích, které začnou zhruba v polovině srpna.

Starší žáci U15

Starší žáci bojovali na dvou (a vzhledem k doplňování dorostu i na třech) frontách, ale podzimní pozice především v krajské soutěži se bohužel nepodařilo udržet. Na vině jsou mj. dlouhodobá zranění tahounů Honzy Mládky a Šimona Rulce a samozřejmě i značná vyrovnanost a kvalita týmů ve vyšší soutěži. Navzdory tomu jsme ještě dvě kola před koncem reálně bojovali o čtvrté místo. Nakonec z toho bylo „až“ místo šesté, ale klukům patří obrovská pochvala za celou sezónu, kdy se prezentovali pěkným fotbalem, vyrovnanými výkony a dobrým vystupováním. V okresním přeboru jsme skončili na třetí pozici, kdy nám na druhé místo chyběly body z utkání proti Velkým Popovicím, které na poslední chvíli zrušily dohodu o přesunu kolizního termínu, a volba, zda odehrajeme utkání okresního přeboru, nebo krajské soutěže, logicky padla na vyšší soutěž. Z individuálních výkonů se sluší vypíchnout Honzu Richtera, který byl s 20 brankami nejlepší střelec okresního přeboru.

Dorost U19

Už zimní příprava vzhledem k slabé účasti nedopadla dobře a ani na jaře nebyla docházka na tréninky a zápasy lepší. Bez doplňování staršími žáky v podstatě ani nešlo odehrát utkání a ve dvou případech při kolizi s utkáním žáků bohužel došlo i na kontumaci. Dvě kola před koncem sezóny došla trenérovi Šobiškovi trpělivost a skončil. Tímto mu samozřejmě děkujeme za odvedenou práci, ale potřebovali jsme krizovou situaci vyřešit, takže na závěr sezóny od starších žáků přišli trenéři Jiří Exner a Radek Čákora a povedou dorost i v nové sezóně, protože jejich výhodou je vazba na silný ročník 2003, který teď do dorostu přijde. Samozřejmě věříme, že v týmu nyní v rámci možností vznikne větší konkurence a nadcházející ročník 2018/2019 proběhne ve větším klidu.

Na úplný závěr chceme poděkovat všem příznivcům Slavie Louňovice za jejich podporu a povzbuzování při zápasech a přejeme jim hezké prožití letních prázdnin a dovolených a v nové sezóně se na vás opět těšíme. :)

Jan Paroulek

Orientační běh Moravan Louňovice

Moravan Louňovice slaví první rok své existence!

Je tomu více než rok, co se objevila první myšlenka na založení oddílu orientačního běhu v rámci aktivit Sportklubu Louňovice, a deset měsíců, kdy na hřišti Sportklubu v Louňovickách proběhl první trénink s dvaceti dětmi. Podzim jsme v rámci prvních tréninků kvůli jediné použitelné mapě lesa trávil u sousedů v Mukařově a v zimním období jsme s dětmi ladili formu v tehovské tělocvičně. Díky vstřícnosti oddílu orientačního běhu z Kostelce nad Černými lesy se nám podařilo získat aktuální mapu Voděradských bučin, a proto jsme se na jaře mohli přesunout zpět do Louňovic k lesnímu hřišti, kde nyní trénujeme.

V současné době má oddíl 26 dětí převážně z Louňovic a díky trenérům Radce Geševě, Davidovi Kolářovi, Viktorovi Machkovi a Honzovi Šunkovi se nejen pravidelně scházíme na úterních trénincích, ale již máme za sebou první závody OB. Po úspěšné premiéře v Konojedech, následovaly závody v Brdech a v Ondřejově. Žluté dresy se znakem Louňovic na prsou jsou zde již pravidelným úkazem. Neopadající nadšení dokládá nejen stoupající účast, ale i zlepšující se zázemí díky některým rodičům. Pohodová a rodinná atmosféra při pohybu na zdravém vzduchu v lesích plných terénních detailů, zapeklitých hustníků, zrádných bažin a kamenných srážků má za následek navýšení počtu členů o další nadšené rodiče.

Účastníme se s dětmi také běžeckých závodů v okolí. Pravidelné reportáže jsou uveřejňovány na webu klubu www.sklounovice.cz a v FB skupině OS Sportklub Louňovice.

Viktor Machek a Jan Šunka

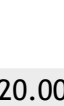
DIVADLO

Za dveřmi jsou prázdniny a s nimi Louňovická letní divadelní aktivita. A tak není divu, že na obecním úřadě v Louňovicích a v DIPONĚ máme všichni plné ruce práce. Letošní šestý ročník se koná ve dnech 16. června až 9. září 2018 jako obvykle v areálu restaurace U Henců v Louňovicích.

Připravili jsme pro dětské i dospělé diváky čtrnáct rozmanitých divadelních představení. Věříme, že si určitě z naší nabídky vyberete, a strávíte tak s námi nejen jeden příjemný sobotní večer nebo odpoledne.

Přejeme Vám hezké dny a těšíme se na Vás.

OÚ Louňovice a DIPONA

 PROGRAM LOUŇOVICKÉ LETNÍ DIVADELNÍ AKTIVITY 2018 RESTAURACE U HENCŮ LOUŇOVICE 			
16. 6.	20.00	Slavnostní zahájení	DIPONA
	20.30	Sen noci svatojánské	Divadlo J. Kašky Zbraslav
23. 6.	17.00	O mlynáři Jankovi a Cecilce ze zámku	DS Máj Praha
30. 6.	19.00	Ze života hmyzu	DS Ucho Uhřetěves
7. 7.	17.00	Perníková chaloupka	Divadlo Z. Fricové
14. 7.	19.00	Haprdáns	Hrádek nad Nisou
21. 7.	17.00	Plavba na ostrov pokladů	Inkognito Praha
28. 7.	19.00	Odjezd nejistý	Havlíček Neratovice
4. 8.	19.00	Ryba ve čtyřech	DIPONA
11. 8.	15.00	Na zahrádce je tak sladce	Divadélko Kůzle
18. 8.	19.00	Libusche	Nové divadlo Mělník
25. 8.	19.00	Limonádový Joe	Spolek Mošna Vraňany
2. 9.	19.00	Maribel a podivná rodina	DS Svatopluk Benešov
8. 9.	20.00	Hrátky s čerty	LOS Libošovice
9. 9.	17.00	Vílí poklad	DIPONA

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA

SRDEČNĚ BLAHOPŘEJEME LOUŇOVICKÝM OBČANŮM OD 60 LET, KTEŘÍ SLAVÍ KULATINY
A PŮLKULATINY. A VŠEM OSLAVENCŮM NAD 80 LET:

ČERVENEC 2018

* Zdeněk Krchov, Boris Valeš, Zdeňka Vančurová, Jaroslava Polívková, Jitka Svobodová, Markéta Šámalová

SRPEN 2018

* *Drahomíra Špírková, Věra Formánková Brányšová, Jiří Daniel, Jaroslava Šedivá*

ZÁŘÍ 2018

* Olga Myslíková, Václav Tůma, Hana Beková, Hana Štíbingrová, Jiří Lískovec, Karel Slavík, Dagmar Mimráčková, Olga Šimková

NÁRODNÍ DIVADLO

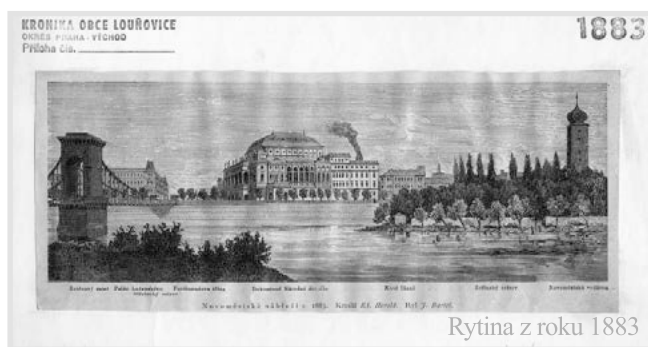
150 let vztahů Národního divadla s obcí Louňovice a jejími občany

V letošním roce tomu je již 150 let od položení základního kamene k budově Národního divadla v Praze.

Původně se měl stát základním kamenem kámen vylomený z temene hory Říp. Rozhodl Sbor – slavnostní výbor pro položení základního kamene – že hlavní základní kámen, do kterého budou uloženy i pamětní dokumenty, bude z Řípu, mytické hory všech Čechů. Z Řípu byl během slavnostní pouti 5. dubna 1868 opravdu vylomen, ale jelikož jde o bývalou sopku tvořenou čedičem, nepodařilo se kámen opracovat do požadovaného tvaru, a hlavně nemohla by do jeho nitra být uložena schránka s pamětními dokumenty.

Otázku, kde rychle získat kvalitní a cenově přijatelný kámen velkých rozměrů k okamžitému dodání, napomohl zodpovědět Gabriel Žižka, činovník Sokola, člen Sboru, a hlavně také majitel

továrny na mlýnské kameny. Upozornil ostatní členy Sboru na možnost vylomit kámen v jeho lomu Kaménka v katastru obce Louňovice. Kvalita louňovické žuly byla v Praze dobře známa, proto se zástupci Sboru vydali do Louňovic a v lomu si vybraný blok kamene prohlédli. Jméno kameníka, který blok vylomil, se nepodařilo spolehlivě doložit, ale byl to pravděpodobně kameník louňovický František Adam. Žižka kámen na vlastní náklady nechal opracovat. Domluvený termín slavnosti kladení základního kamene – 16. května 1868 – tak mohl být dodržen. Při slavnosti byly z polovice zazděny kameny z moravského Radhoště a z Řípu

a na nich byl položen louňovický základní kámen, na který František Palacký poklepal kladívkem a pronesl slova: „Ve jménu národa v Čechách a na Moravě jednotného požehnejž Pán Bůh dílu svatyně této, na které národu českému zjevovati a před očima stavět se má všeliká mravní pravda a krása.“

Louňovický základní kámen sestává ze dvou samostatných částí. Spodní má tvar kvádrů o rozměrech základny 123x106 cm a výšce 55 cm. Ve spodní části je vytesána prohlubeň pro umístění kovové schránky s pamětními dokumenty o rozměrech 58x40x22 cm. Svrchní část má tvar desky o stejném půdorysu jako spodní kvádr

a o síle 21,5 cm. Na svrchní části je zlatočervený nápis „NÁROD SOBĚ/1868“.

O skutečném původu základního kamene Národního divadla se dlouho nic jistého nevědělo. Teprve v letech 1961 až 1963 při přípravě generální rekonstrukce Národního divadla se takřka detektivním způsobem podařilo odhalit pravdu. Pod vedením divadelní historičky Renáty Nešporové se do pátrání zapojili badatelé a odborníci z historických a přírodních věd. Dnes se ví, že v podzemí Národního divadla je zazděno 22 základních kamenů jejichž výběr dokazoval výrazně vlastenecké poslání – např. Radhošť, Žižkov, Blánek, Domažlice, Trocnov, Vyšehrad, Boubín atd. A na závěr přibyl kámen z Louňovic.

Historička Renáta Nešporová byla v kontaktu s představiteli Louňovic a zejména s tehdejšími tajemníkem místního národního výboru a kronikářem Tomášem Ženíškem. Rada MNV se usnesla, že u příležitosti návštěvy Divadelně-historické skupiny Společnosti ND, vedené Renátou Nešporovou, uspořádá slavnost s odhalením pamětního kamene v parčíku před budovou MNV. Byl zvolen neopracovaný, mírně navětralý žulový balvan. Slavnost se konala 10. listopadu 1963, během ní byl podniknut výlet do lomu Kaménka, uskutečnilo se odhalení pamětního kamene a večer slavnost pokračovala programem v kulturním domě (dnes Hotel u sv. Huberta). Pamětní kámen byl opatřen vsazenou mramorovou deskou s nápisem: „V TÉTO OBCI V LOMU „KAMÉNKA“ BYL VYLOMEN HLAVNÍ ZÁKLADNÍ KÁMEN NÁR. DIVADLA V PRAZE“. U příležitosti 50. výročí odhalení tohoto pamětního kamene v roce 2013 byl povrch mramorové nápisové

desky přebroušen a nápis znovu vytesán. Text byl doplněn o datum slavnostního odhalení – 10. LISTOPADU 1963.

Jako každá stavba i Národní divadlo časem potřebovalo velkou rekonstrukci. V roce 1974 byl schválen investiční záměr, v roce 1976 převzaly Pozemní stavby n. p. České Budějovice, jako hlavní dodavatel stavební části, staveniště a 2. dubna 1977 byl na scéně ND ukončen divadelní provoz. Ideová rada pro přestavbu Národního divadla, která působila v letech 1973–1980, sledovala tyto základní principy:

- Rekonstrukce Národního divadla a dostavba okolí budovy je jediný architektonický celek v prostoru a čase.

- chitektura a provoz historické budovy divadla je složkou dominující.

- Příprava a realizace rekonstrukce divadla a dostavba okolí bude řešena jako soubor staveb, který bude dokončen ke stému výročí otevření Národního divadla 18. listopadu 1983.

Tyto principy byly dodrženy a k 30. 9. 1983 byly všechny práce dokončeny, Národní divadlo převzalo budovy do užívání a slavnostnímu otevření nic nebránilo.

Na návrzích některých prvků a částí se podíleli i lidé, kteří byli spjatí s Louňovicemi. Nepodařilo se zdokumentovat všechny Louňovány, a tak uvedeme alespoň tři. Ludvík Jiruš byl zaměstnancem Pozemních staveb České Budějovice a podílel se na zpracování prováděcích projektů stavebních prvků rekonstrukce divadla a dostavby okolí. Jan Tátoušek navrhl design kování dveří – kliky, závěsy a madla u dostavovaných objektů. A Adolf Pražský se podílel na výtvarném řešení veřejného osvětlení v okolí celého komplexu.

Na slavnostní představení opery Libuše od Bedřich Smetany, kterým se Národní divadlo otevíralo po rozsáhlé rekonstrukci 18. listopadu 1983, byli pozváni zástupci míst, odkud pocházejí základní kameny a s nimi tedy také dvacet Louňováků. Další společný zájezd Louňováků do Národního divadla se konal 5. května 2008 na představení hry Ladislava Stroupežnického Naši furianti. Při této příležitosti si účastníci prohlédli i místnost se základními kameny.

Letos u příležitosti oslav 150. výročí založení Národního divadla se představitelé naší obce rovněž zúčastnili, ale o tom se čtenář může dočíst na jiném místě Louňovického zpravodaje.

Roman Čížek

Oslavy 150. výročí položení základního kamene Národního divadla v Praze

Položení základního kamene ke stavbě Národního divadla v Praze v roce 1868 se stalo jednou z největších manifestací české státnosti v 19. století. Celá slavnost tehdy trvala tři dny a podle odhadů se jí zúčastnilo až 150 tisíc lidí.

Letošní oslavy 150. výročí položení základního kamene se v sobotu 12. května v Národním divadle a na přilehlém Náměstí Václava Havla konaly za výrazně menší účasti veřejnosti, oslavy tak byly komorní, ale důstojné.

Byli na ně pozváni i zástupci všech obcí, ze kterých pochází dvacítká základních kamenů, a tedy i z Louňovic. Z našeho lomu Kaménka pochází hlavní základní kámen, do kterého je vložena schránka s dokumenty k založení národního divadla. Je to právě ten základní kámen, na nějž poklepali pozlaceným kladivkem „otec národa“ František Palacký, „vůdce národa“ František Ladislav Rieger, herec Josef Jiří Kolár, skladatel Bedřich Smetana a další.

Kromě pozvánky přišla od organizátorů letošních oslav i výzva k přinesení symbolického kamínku z jednotlivých lokalit, odkud byly základní kameny vylomeny. Za Louňovice jsme se zúčastnili spolu s místostarostou Janem Hencem a reprezentoval nás i obecní prapor.

Delegace všech obcí byly přivítány ředitelem ND Janem Buriánem na střeše historické budovy „u trig“, což je vrchní terasa situovaná k Národní třídě s impozantním výhledem na Vltavu a zejména na Pražský hrad. Po přípitku jsme sešli do suterénu divadla, kde jsme si prohlédli stálou výstavu základních kamenů. Potom se všichni přesunuli na Náměstí Václava Havla, kde byly na výstavních panelech připomenuty události předcházející vzniku Národního divadla. Konal se zde také happening, ve kterém členové Činohry ND rekonstruovali historické události a připomněli, jaká úskalí museli naši předkové překonat, než se jim Národní divadlo povedlo založit. Taťjana Medvecká ztělesnila Historii a postoje a názory českých vlastenců tlumočily herecké osobnosti divadla Jiří Štěpnička, Vladimír Javorský, David Prachař a Eva Salzmannová.

Poté následovaly zdravice zástupců jednotlivých obcí. Za naši obec jsem přednesl následující zdravici:

Vážený pane řediteli, vážené dámy, vážení pánové,

před 150 lety se významné české a moravské hory – v čele s Řípem, Blaníkem, Radhoštěm a dalšími – dohadovaly, která z nich bude mít tu čest, aby dala národu hlavní základní kámen pro naše divadlo. Z důvodů politických i čistě technických tato pocta připadla malé vsi na kraji Voděradských bučin, kde byl lom Kaménka i šikovní kameníci.

Snad ani František Palacký nevěděl, že při slavnosti položení základního kamene poklepává na žulu z Louňovic, zato tisícovka našich obyvatel je na onu tehdejší neokázalou poctu dodnes náležitě pyšná.

Proto Vám dnes, pane řediteli, věnujeme základní kámen znovu. Jelikož Zlatá kaplička již stojí, postačí snad i menší provedení.

Nazdar, Národní divadlo!

Oslava 150. založení výročí ND

Předali jsme řediteli Burianovi dar obce Louňovice v podobě věrně zmenšené kopie původního základního kamene. Kámen o rozměrech 18,5 x 11,5 x 11,7 cm nese na víku nápis „1868 ND 2018“ a na čelní straně je vyryto „OBEC LOUŇOVICE“. Kvádr je opravdu z Kaménky a byl opracován v kamenictví pana Jordána v Srbíně.

Po přednesení zdravic se delegace přesunuly zpět do historické budovy, kde byla za účasti Karla Schwarzenberga odhalena busta jeho prapradědečka Karla III. Schwarzenberga, jednoho z iniciátorů a podporovatelů myšlenky Národního divadla v 19. století. Na úplný závěr se uskutečnila komentovaná prohlídka prezidentského salonku, kde se s námi pan ředitel rozloučil a poděkoval za účast a za dary. Bylo nám velkou ctí, že jsme mohli Louňovice reprezentovat při tak významné slavnostní události.

Josef Řehák

Z HISTORIE OBCE

Počátky těžby žulového kamene na Mukařovsku 2. část Ke 150. výročí položení základního kamene Národního divadla

Intenzifikace těžby, 1869-1875 (3. garnitura)

Česalova skupina

Dosud jsme se na Mukařovsku mohli setkávat s pouze malou skupinkou kameníků v lomech u Louňovic a u Srbína. Z písemných pramenů vystupuje dvojice až čtveřice současně působících osob, další jednotlivce, kteří unikli písemnému záznamu, si můžeme pouze představit. Pomocníky mohlo být i několik místních dělníků-nádeníků a nepostradatelní museli být povozníci, rekrutující se z okolních chalupníků. Po polovině 19. století jsme sledovali usazování kameníků ve zdejších vesnicích. S výjimkou ne zcela jasných specifik louňovického lomu Kaménka vše ukazuje jen na výrobu pro místní potřebu, tedy lomový kámen, drobné stavební segmenty, výjimečně i náročnější kamenická díla. Zvrat v dosavadním způsobu těžby na sebe ale nenechal dlouho čekat. Zapříčinila jej pravděpodobně stavba železnice. Na jaře roku 1869 bylo rozhodnuto o stavbě dráhy císaře Františka Josefa (KFJB – „Kaiser Franz Josef Bahn“) z Prahy přes Říčany, Benešov a Tábor do Českých Velenic. Stavbu prováděla firma brů Kleynové a Vojtěch Lanna. Trať z Velenic do Čerčan byla zprovozněna v srpnu 1871, z Čerčan do Prahy pak v prosinci téhož roku. Zvýšená potřeba žulového kamene na početné mostky, rampy, tarasy, další drážní objekty, sloupky a zejména štět, dosud jen nevelice využívané lomy přivedla ke zvýšené exploataci a vedla i k zakládání lomů nových. Nakonec ale dochází i k další transformaci. Od poloviny 70. let jsou nahrazováni dosud bezvýhradně externí kameníci kameníky pocházejícími z místního obyvatelstva.

Organizace těžby se v závěru 60. let iniciativně ujala skupina kameníků z Dolního Města (pod hradem Lipnice n. S.) ze Světelska. Dolnoměstští již měli počátky žulové těžby za sebou, dle místního kronikáře tam byli po polovině 19. století dva kameníční mistři – Josef Mucha a Josef Krupička, vyrábějící v malém pro místní potřebu. Rozvoj těžby na Světelsku urychlilo budování železniční tratě Kolín – Německý Brod (zprovozněna roku 1870). Část tamních kameníků, která asi již měla zkušenost s dodávkami pro stavbu železnice, se přemístila do Srbína. Odtud mohli kamenem zásobovat projektovanou dráhu Františka Josefa a prodej výrobků distribuovat lukrativněji ve vlastní režii. Skupina kameníků, jejíž jádro tvořili příslušníci vzájemně spřízněné měšťansko-řemeslnické vrstvy, se koncem roku 1869 usadila ve Svojeticích. V čele této 11-13členné skupinky stál kamenický mistr **František ČESAL** s rodinou (č. p. 44, 41, 8), **Karel POLÍVKA** (1844-?) – svobodný (1870 č. p. 42), a jeho bratři s rodinami **Matěj POLÍVKA** (č. p. 15) a **Antonín POLÍVKA** (1871 č. p. 37, 1873 č. p. 25), dále **Jan MIŠTA** s rodinou, **Jan KRUPIČKA** (1829-1888) s rodinou (č. p. 7), **František LECJAKŠ** (1832-?) s rodinou (1870 č. p. 24, 1873 č. p. 35), **Jan ŠTĚPÁNEK** s rodinou (1871 č. p. 8), svobodný **František DUŠEK** (1842-1899) z Křepína (č. p. 20), **Josef ŽATEČKA** (1844-) z Vilémovic a **Josef PIPEK** (1844-1875) z Meziklasí. Pravděpodobně mezi ně patřili i v jediné zprávě doložení kameníci **František KLIMENT** a **Jan PŘÍČKA**, u kterých ale bohužel není původ uváděn. Dolnoměstští našli ubytování u svojetických domkářů, výjimečněji i sedláků, a v prvních letech mezi sebou udržovali velmi úzké vztahy. Matriční záznamy odrážejí vzájemné kmotrování a svědčení, prim hrají manželé František a Marie Česalovi. Zajímavé jsou i příbuzenské vazby. Např. Česalova matka byla rozená Dušková, jeho švagry byli Matěj Polívka a Jan Mišla, příbuzné byly i manželky Lecjakšova, Krupičkova a matka Duškova. O tom, že brali svůj pobyt skutečně jen dočasně, svědčí udávání bydliště „Dolní Město, nyní ve Svojeticích“ Česalem, „nyní ve Svojeticích bytující“ Mištou či „příslušník obce Dolnoměstské“ Karlem Polívkou nebo „příslušný k dolno-městu“ jeho bratrem Matějem. Proč právě ve Svojeticích? Svou roli patrně nehrála jen blízkost srbínských lomů. Vzpomeňme na polovinu 19. století a větší počty zedníků v této vesnici. Jejich stav v té době poklesl a ves patrně poskytovala dostatek ubytovacího prostoru i pro přichozí kameníky. Ostatně Svojetice byly se svými 46 domy a 410 obyvateli roku 1872 jednou z nejpočetnějších vsí regionu. Např. Tehovec měl tehdy 34 čísel, Louňovice 27, Srbín 20 a Mukařov i s Budami 14 čísel. Dolnoměstští se ostatně následně rozsazují i po okolí. Již počátkem roku 1871 kameník Jan Štěpánek přesídluje do Babic, o rok později následován Josefem Pipkem. Do Mukařova míří roku 1871 Jan Krupička. Do Srbína se roku 1870 přizpůsobil Josef Žatečka, roku 1875 se tam nakonec usadil i František Dušek, který se stal majitelem domku č. p. 24. Kmotrovské duo Dušková-Žatečková poté častěji figuruje v matričních zápisech 70.-80. let pro příbuzné i srbínské dělníky.

Spolupracovníci Dolnoměstských

„Boom“ který vyvolala aktivita dolnoměstských kameníků v Srbině vzápětí přilákal pozornost dalších kameníků. V Srbině č. p. 21 se v roce 1872 zabydlil kameník **František HOLÝ** (1845-1887), syn dělníka z Červeněvsí č. p. 17 (HK). Oženil se 9. 11. 1872 s Marií Kunzovou a do roku 1881 žili v Srbině. Z pěti jejich dětí se dospělosti dožili pouze dvě, manželka se často objevovala jako kmotra dětí okolních kameníků a vesnických nádeníků. Od roku 1883 žila rodina ve Svojeticích č. p. 12, kde dne 18. 8. 1887 kameník František Holý zemřel na souchotiny. V Tehovci roku 1870 v č. p. 11 zemřel na horečku třiatřicetiletý kameník **Antonín BRZOŇ** ze Lhoty u Ledče. V letech 1873-74 žil u sedláků Kurelů v Tehovci č. p. 19 s druhou manželkou Marií Josef WILDMAN (1835-?), syn kameníka z Hrádku (PS) a příbuzný louňovického kameníka Františka Wildmana. Naposledy se uvádí v roce 1876 v Louňovicích. V Tehovci žil také Jan ŠVARC (1845-?), nalezenec z novoměstské porodnice přiřazený do domku č. p. 28, v letech 1870-74 dělník, později 1874-87 již kameník (patří spíše do kategorie „místních“ kameníků). Ve Svojeticích č. p. 13 se roku 1871 mihl Václav GREGOR (snad z Jindřichohradce), z let 1873-75 odtud známe předtím louňovického kameníka **Františka WILDMANA** a roku 1874 kameníka **Jana KROUŽKA**. Do Louňovic se roku 1871 přistěhovala rodina **Františka ZAHRAVNÍKA**, syna dělníka z Toušeně (PH). Toho roku jim kmotrovali manželé Česalovi, z čehož lze soudit spíše na vazbu k srbské skupině. V roce 1876 se v Louňovicích oženil a usadil jejich syn kameník Vincenc Zahradník (viz 3. část). K Česalově skupině tak počátkem 70. let zamířila hned trojice louňovických kameníků (Antonín Valenta, viz 1. část, František Wildman a František Zahradník), což naznačuje možnou současnou stagnaci aktivit v nedalekém lomu Kaménka i pracovní atraktivitu srbského lomu.

Již bylo uvedeno, že se roku 1871 někteří dolnoměstští kameníci stěhují do Babic a objevuje se nový těžební areál. Mimo dolnoměstského Jana Štěpánka (1871 Babice č. p. 8) a později Jana Pipka (před jarem 1872, č. p. 11) a teprve později i Jana Krupičky (z Mukařova po roce 1874) se v Babicích/Babičkách roku 1871 objevili kameníci **Josef HLINKA**, syn dělníka z Březnice (PB, ženatý, Babice č. p. 23), **František ZÁVODSKÝ** (ženatý), **František ŠEBEK**, syn domkáře z Vykáně (NB, ženatý, 1871 Babice č. p. 16 a č. p. 1, 1872 č. p. 8) a bratři Josef a Václav Militkých z piskovcového Hořicka (viz níže). Roku 1872 kameník **František SÝKORA** z Březnice (PB, ženatý, Babice č. p. 30), **Josef BERAN** (ženatý, 1872-75 v Babicích č. p. 40) a dalšího léta ještě **Alois NOVÁK**, syn kameníka z nedaleké Olešky č. p. 23 (1873-75, Babice č. p. 50). Většina z nich ale v Babicích působila jen po několik let, poté se zdejší kamenické jádro ustálilo na trojici, respektive čtveřici kameníků. Z Dolnoměstských tu do své smrti roku 1888 působil Jan Krupička, předčasně úmrtí vbrzku ukončilo i působení **Václava MILITKÉHO** (1847-1878), syna domkáře a hajného Ignáce Militkého z Vojic č. p. 25 (JC). Ten se dne 21. 5. 1871 oženil s Marií Topinkovou, dcerou domkáře ze Strašína č. p. 17 a trvale se tam usadil. Zemřel ale již roku 1878, vdova se dvěma dětmi se znovu provdala. Jeho starší bratr kameník **Josef MILITKÝ** (1842-1890) se roku 1872 hlásil za otce dítěte (*18. 7. 1872) Františky Vrbové z Babic, o čtyři roky nato druhého (*11. 7. 1876). Po svatbě s Františkou dne 7. 8. 1876 v Mukařově žili v Babicích č. p. 16. V babických lomech pak Josef Militký působil až do konce 80. let. To se mezi zdejší kameníky zařadil také **Josef ŠETEK** (1835-?), nemanželský syn vdovy z Koloděj, od roku 1856 kovářský tovaryš a posléze kovář v Babicích č. p. 9, ženatý s Barborou Milerovou ze Strašína. Od konce roku 1873 byl uváděn jako kameník, od roku 1889 domkář v č. p. 66, po roce 1895 se zetěm v č. p. 29. V první polovině 80. let pracoval jako kameník v Hradešíně, kde patrně získal titul kamenický mistr (poprvé 1885, také on se ovšem řadí spíše k „místním“ kameníkům).

Po roce 1873 bychom mohli předpokládat nepatrný útlum v Dolnoměstskými šířeji koncipovaném objemu těžby. Příčinou útlumu nebyl patrně jen konec dodávek pro železnici. Naopak blízkost železniční zastávky v Řičanech značně zjednodušila dopravu kamenických výrobků do Prahy, kde je nyní možno hledat další významné odbytiště. Bohužel nám prameny neumožňují učinit si představu o sortimentu tehdejších kamenických výrobků. K omezení těžby spíše přispěla několikaletá hospodářská krize, která krátce před polovinou roku 1873 výrazně zasáhla rakousko-uherskou monarchii a vzápětí dopadla i na další světové průmyslové mocnosti. Počátek krize byl asi signálem pro odchod Dolnoměstských. Kamenický mistr František Česal se naposledy uvádí na jaře 1873, není již zmínka o Janu Mištovi, Janu Štěpánkovi, Matěji Polívkovi a Františku Lecjakšovi, který na mukařovském hřbitově zanechal manželku a s novou ženou se vracel do své domoviny. Po roce 1875 mizí zprávy i o Antonínu Polívkovi. Jen někteří zůstávají. Právě toho roku, dne 5. 6. 1875, umírá v Babicích po ochmutí „náhle na cestě“ jednatřicetiletý kameník Josef Pipek, který se zde také stačil oženit, děti ale již nezanechal. Karel Polívka se již v roce 1870 oženil s Barborou Buriánovou, vnučkou bývalého zednického mistra, a ještě v roce 1894 žili i se šestici potomků ve Svojeticích u Buriánů č. p. 24. Do roku 1883 se nacházel Josef Žatečka v Srbině na statku Stárkových č. p. 9, ze kterého pocházela jeho manželka Františka. Jan Krupička se po úmrtí první manželky roku 1871 oženil s vdovou po mukařovském kameníku Josefu Hláseckém Kateřinou, přesídlil nejprve ze Svojetic do Mukařova a poté do Babic, kde dne 20. 1. 1888 zemřel „na nezhoditelný neduh“ jako 59letý žebrák. Nejvýznamnějším se ale stal snátek Františka Duška, syna Josefa Duška z Křepína, který se dne 21. 10. 1871 v Mukařově oženil s Barborou, dcerou svojetického koláře Františka Špačka z č. p. 20, a po roce 1875 se stal majitelem domku č. p. 24 v Srbině. Byl prvním z kameníků regionu, kteří se stali majiteli nemovitosti. A co více! Domek ležel na parcele původně obecního lomu (katastr Svojetic), onoho předpokládaného lomu Česalovy skupiny. Pravděpodobně tak došlo k převzetí celého Česalova podniku a kameník Dušek tak byl přímým Česalovým pokračovatelem. Zmínění spolurodáci kameníci Karel Polívka a Josef Žatečka s ním mohli nadále spolupracovat, odchod většiny Dolnoměstských tak nepředstavoval žádnou personální krizi. Duškovi potomci provozovali lom až do poloviny 20. století, dnes je zatopen. Samotný kamenický mistr František Česal patrně zpět do Dolního Města neodešel. Roku 1878 žil s manželkou v Přišimasech č. p. 19. Více bohužel není zatím o jeho osudech známo.

Vraťme se ale ještě zpátky k období krize. Byl opravdu její dopad na místní kamenickou výrobu hlubší povahy? Vycházíme-li ze skutečnosti, že v době uvedené konjunktury (r. 1872) bylo na Mukařovsku zaměstnáno 24 kameníků, z toho dva místní, v době recese a odchodu Dolnoměstských v polovině 70. let můžeme stále mluvit o 23 kamenících, již 11 z nich je ale místních (r. 1875), a pokrizovou dobu ukazuje statistika z roku 1877 – známe odtud opět 26 kameníků, nyní již 18 ale pocházelo z místního obyvatelstva! Na první pohled by se zdálo, že počet kameníků měl přes nepatrné kolísání spíše mírně vzrůstající tendenci. Nutno ovšem dodat, že mnozí z místních, kteří postupně kamenické zaměstnání ovládli, byli již starší osoby a v lomu zastávali jen pomocné práce. Zdánlivá stabilita počtu kameníků je tedy na jedné straně způsobena zahrnutím pomocného personálu (dělníci či nádeníci) pod označení „kameník“, na straně druhé ovšem nesporně odráží zvýšenou potřebu po spíše druhořadých zaměstnancích, vykonávajících stereotypní úkony (např. tlučení šterku, vození materiálu), které bylo jen odrazem kvantitativní proměny zdejší těžby. Reálný počet místních vyučených kameníků byl odhadem o třetinu

až polovinu nižší a výše uvedená čísla jsou tak do jisté míry zavádějící. Zvýšená intenzita těžby na Mukařovsku byla udržena, byť došlo k odchodu většiny profesionálních kameníků, které v poměrně krátkém období nahrazovali jak nově vyučení, tak jen zaučení místní. Ti z místních kameníků, kteří se tehdy od píky v řemesle vyučili, nepochybně za své zkušenosti vděčí především kamenickému mistru Česalovi a jeho kolegům. Z tohoto pohledu hraje Česalova skupina nedoceněnou a zásadní roli v předání řemeslnického „know-how“ dosud kameničinou netknutým vesničanům. A o nich přistě.

Otto Krutský

■ ■ KAM NA PRODLOUŽENÝ VÍKEND ■ ■ **KADAŇ A KRÁSNÝ DVŮR**

Ne pro každého znamenají dva měsíce prázdnin automatickou možnost vyrazit na dva týdny dovolené, ale snad každý má v tuto dobu touhu vyrazit na výlet. A asi každý z nás má tak trochu pocit, že když neodjede dostatečně daleko od svého domova, vlastně to není pořádný odpočinkový výlet. Tyto výletníky bych ráda pozvala na cestu do západních Čech do královského města Kadaně a do nedalekého barokního zámku Krásný Dvůr.

Není-li Vám nic o historii Kadaně známo, není to příliš Vaše chyba. Kadaň leží jen necelých 30 kilometrů od německých hranic a po odsu-

Kadaň, Mírové náměstí

Františkánský klášter, Kadaň

nu Němců ve druhé polovině 40. let se stejně jako většina Sudet stala „zdivočelou zemí“, kam přicházeli zcela cizí lidé, kteří si ani nebyli vědomi slavné historie významného královského města, natož aby na ni uměli navázat. Až v posledních dvaceti letech se opravilo či opravuje historické centrum, nábreží a mnoho významných památek, kvůli kterým se vyplatí zůstat ve městě alespoň dvě noci.

Prohlídku města rozhodně začněte v turistickém informačním centru, které najdete hned za ikonickou radniční věží, jejíž osmiboká špička nemá klasický krov, ale je celá vyzděná a bíle nahozená. TIC má přátelskou otevírací dobu a velmi ochotný personál, který dove-

de výborně poradit. Za přijatelné ceny si můžete pořídit komplexní knižní průvodce po městě a vyrazit.

Co byste rozhodně neměli vynechat?

- Hlavní Mírové náměstí s pěkně opravenými měšťanskými domy, děkanským kostelem Povýšení sv. Kříže a již zmiňovanou radnicí, na jejíž netypickou věž si můžete vyšlápnout při organizované prohlídce.

- Františkánský poutní klášter s kostelem Čtrnácti svatých pomocníků. Unikátní středověká památka nabízí gotickou architekturu i renesanční nástěnné malby vytvořené okruhem umělců kolem Lucase Cranacha staršího. Dnes zde sídlí městské muzeum a přístupné jsou rovněž klášterní zahrady s vinicemi. Klášter usiluje o zápis do seznamu světového kulturního dědictví UNESCO.

- Nově zrekonstruované Nábreží Maxipsa Fika s mnoha atrakcemi nejen pro děti a se sochou orloje z pražské Staroměstské radnice, která je věnována přímo staviteli orloje, místnímu rodákovi, Mikuláši z Kadaně.

- Městské opevnění se známou Katovou uličkou, která je nejužší ulicí v Česku – na nejužším místě měří pouze 66,1 cm.

Možností, co v Kadani vidět, je ovšem mnohem více. Město má také velmi příjemnou atmosféru a budete se tam cítit jako doma.

Na zpáteční cestě se zastavte na zámku Krásný Dvůr, který je od Kadaně vzdálený jen 20 kilometrů. Barokní zámek, postavený podle návrhu Františka Maxmiliána Kaňky, s rozsáhlým anglickým parkem s celou řadou dochovaných romantických staveb, nabízí nejen prohlídky interiérů, ale také prohlídku parkem, kterou lze absolvovat pěšky, na koni či bryčkou.

Zámek postavili Černínové z Chudenic, kteří ho používali jako letní sídlo až do poloviny 20. století. Za druhé světové války sloužil jako rekreační sídlo říšského ministra zahraničí Joachima von Ribbentropa a koncem války jako lazaret pro válečné zajatce a posléze jako štáb Rudé armády. Po osvobození byl objekt přidělen Ministerstvu zemědělství a vedle sebe tu fungoval státní statek, Oblastní muzeum v Podbořanech a do části byly umístěny svozy z okolních zámků, které měly ještě méně štěstí než Krásný Dvůr a byly zcela vyloučeny z kulturního využití. Posléze zámkem prošla také školní družina i mateřská škola. První prohlídková trasa o sedmi místnostech byla pro veřejnost ovšem otevřena již v 50. letech.

V poslední době se zámek postupně opravuje, v současnosti procházejí rekonstrukcí venkovní přístupová schodiště. Interiéry by také restaurátorský zásah potřebovaly, ale přesto zde najdete unikátní ručně malované tapety či rozsáhlou sbírku psích portrétů. Většina mobiliáře je stále svozová, z původního krásnodvorského se mnoho nezachovalo, ale vystavené předměty jsou alespoň památkou na místa, která nejsou veřejně přístupná, jako třeba zámek v Petřohradě, ve kterém je psychiatrická léčebna, či na místa, která již vůbec neexistují, což je případ zámku Doupov, který byl v nedalekém vojenském prostoru zcela zdemolován.

Dostatek času pak věnujte také přilehlému parku, který je prvním parkem tzv. anglického typu v českých zemích. Zachovalo se zde veliké množství romantických staveb, které můžete při procházce obdivovat. Určitě si nenechte ujít Novogotický templ, který byl nedávno zrekonstruován a který slouží jako rozhledna, nabízející krásný výhled na okolní kopce Doupovských hor. Budete-li chtít projít park celý a nebudete se chtít příliš honit, vyčleňte si alespoň dvě hodiny času. Odměnou Vám bude krásný zážitek propojující přírodní a architektonické krásy. Občerstvit se pak můžete v zámecké cukrárně, která nabízí celou řadu výborných koláčů.

Věřím, že se Vám bude v tomto – pro nás odlehlém – kraji líbit. Více turistických informací získáte na: www.mesto-kadan.eu a www.zamek-krasnydvur.cz. Šťastnou cestu a hezké zážitky!

Kateřina Miková

Novogotický templ, Krásný Dvůr

Zámek Krásný Dvůr

■ ■ ■ ZAJÍMAVOSTI ■ ■ ■

Candida, 1946

Olga Scheinpflugová se narodila v roce 1902 ve Slaném. Maminka jí brzy zemřela a její otec, novinář a spisovatel Karel Scheinpflug, musel být velmi liberální, když patnáctileté Olze dovolil odejít ze slánského gymnázia do Prahy, kde kromě kurzu němčiny, francouzštiny a těsnopisu směla navštěvovat hodiny herectví u velké herečky té doby Marie Hübnerové. Již v roce 1920 získala angažmá ve Švandově divadle na Smíchově a o dva roky později v Městském divadle na Královských Vinohradech. Od roku 1929 do své smrti byla sólistkou činohry Národního divadla, i když jí tam nebyli ve všech dobách nakloněni.

Julie. Romeo a Julie. 1938

S Karlem Čapkem se seznámila v roce 1920, jejich vztah se ovšem nezamlouval ani jedné rodině. Vzali se až v roce 1935, jenže už o Vánocích 1938 Čapek umírá. Jejich vztah – osobní i tvůrčí – Scheinpflugová otevřeně popsala v *Českém románě*, což je jedno ze jejích nejlepších literárních děl. Za protektorátu i po únoru 1948 to vdova po masarykovském spisovateli a ikoně první republiky neměla vůbec snadné. V Národním divadle nedostávala tolik příležitostí, přesto ještě počátkem okupace hrála velké postavy

Julina chûva, Romeo a Julie, 1963

Olga Scheinpflugová

Olga Scheinpflugová

Stejně jako herecky dokázala postihnout silné i psychologicky komplikované ženy a předvést je ve vši jejich opravdovosti, také v jejím literárním díle mají ženy hlavní slovo. Postavení moderní ženy v současném světě bylo hlavní téma, které Schein-

Z premiéry Bílé nemoci

Sama se však ve filmu uplatnila jen málo. Její první filmová role byla ještě v němém snímku *Zlatý klíček*, jehož filmové pásy se ale nedochovaly. Více prostoru dostala až na sklonku života v šedesátých letech, kde kromě několika menších úloh hrála titulní roli v jednom z prvních televizních seriálů *Eliška a její rod*.

Stejně tak vrcholné divadelní kreace přišly v šedesátých letech. Ve slavné Krejčově inscenaci *Romea a Julie* s Janem Třískou a Marií Tomášovou excelovala jako Juliina chůva. Nezapomenutelná byla také hlavní role Aurélie v *Bláznivě ze Chaillot*. Její poslední roli se však zcela symbolicky stala titulní role poslední Čapkovy hry *Matka*, jejíž námět manželovi navrhl sama Olga Scheinpflugová.

Bláznivá ze Chaillot, 1966

fotografie: Archiv Národního divadla

Kateřina Míková

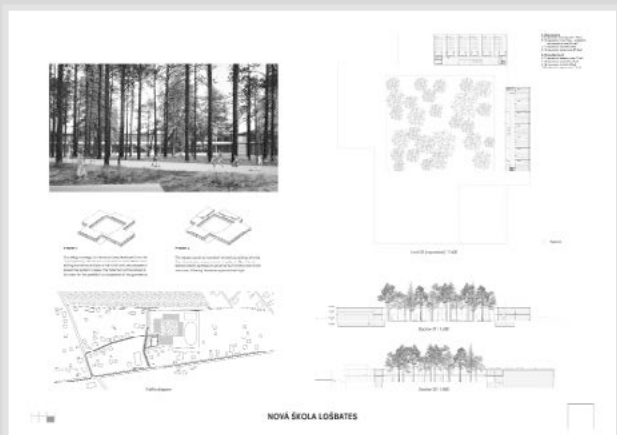
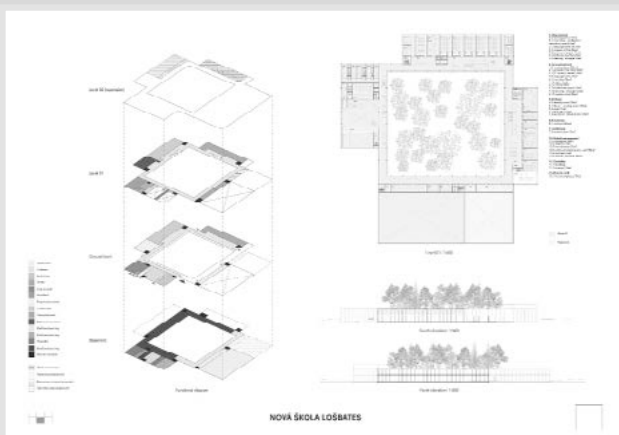
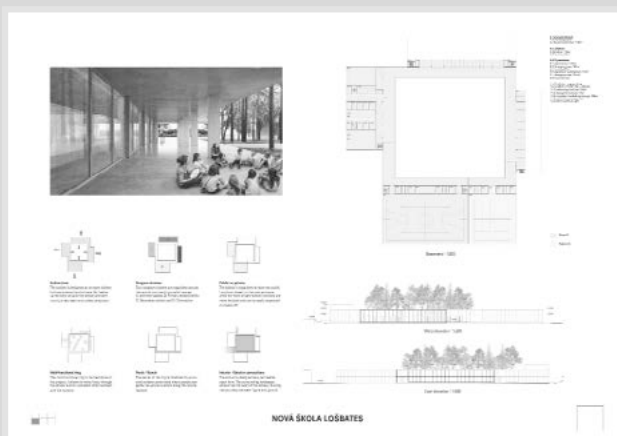
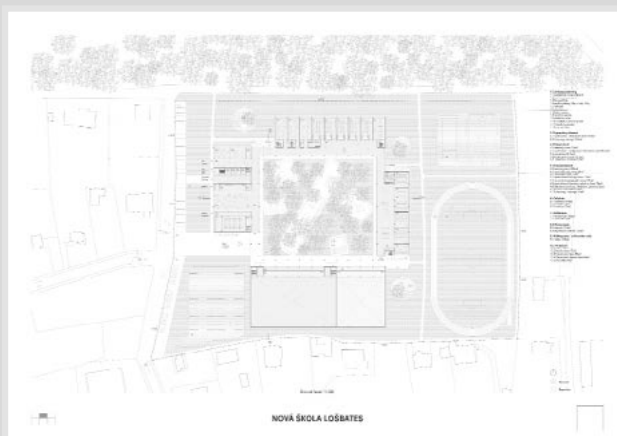
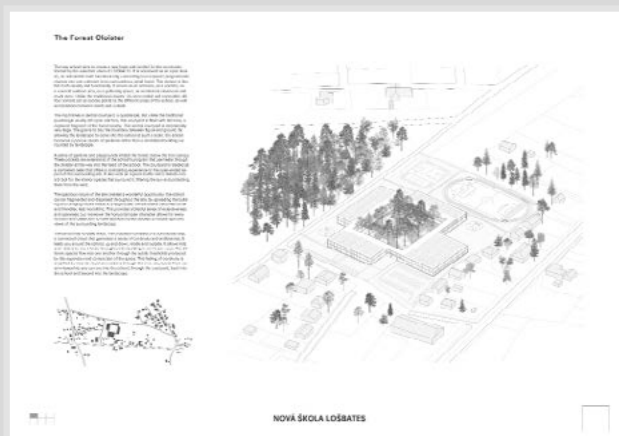
PODĚKOVÁNÍ

Louňovický zpravodaj začal vycházet v roce 2007 jako „oslavový“ k výročí 600 let od první písemné zmínky o obci Louňovice. Šéfredaktorem byl jmenován Otto Krutský, ovšem tíži zajišťování příspěvků a jejich úprav nesl Roman Čížek. Tento nelehký úkol plnil do roku 2009, kdy jej dočasně z práce vyřadila nemoc. Aby mohlo dále pokračovat vydávání Louňovického zpravodaje, převzala jsem pomyslnou štafetu šéfredaktora. Jmenování do této funkce bylo zastupitelstvem projednáno a schváleno sice až v roce 2014, ale zpravodaj pravidelně vycházel dál, a to bylo podstatné. K závěru letošního roku jsem požádala o uvolnění z funkce šéfredaktora Louňovického zpravodaje s nabídkou další spolupráce jako člen redakční rady. Těší mne, že se redakční rada omlazuje a věřím, že se najdou další ochotní a šikovní přispěvatelé. Ráda bych poděkovala všem, kteří se mnou na tvorbě zpravodaje spolupracovali, děkuji všem za trpělivost, ochotu a vstřícnost.

Marie Boudová

Vítězný projekt na novou svazkovou základní školu LOŠBATES

autoři: Hubert Pelletier, Yves de Fontenay, Valerio Sartori, Montréal, Kanada

• • •

Redakce: Marie Boudová, Pavel Čadil, Roman Čížek, Božena Homolková, Dana Kodejšová, Otto Krutský, Josef Řehák, Kateřina Míková, Eva Uzlová. Grafická úprava: TRIA, v. o. s.

Vydavatel: Obecní úřad Louňovice. Registrace: MK ČR-E 17311

LOUŇOVICKÝ

zpravodaj

zvláštní vydání

2018

Vydává Obecní úřad Louňovice • červenec 2018

DESET LET OD OSLAV, DESET LET LOUŇOVICKÉHO ZPRAVODAJE

Milí čtenáři Louňovického zpravodaje,

v loňském roce uplynulo deset let od velkolepých oslav šestistého výročí od první písemné zmínky o Louňovicích, a protože Louňovický zpravodaj je dítětem těchto oslav, oslavil rovněž desáté narozeniny. V redakci jsme po celý rok diskutovali, jakým způsobem připomenout poslední dekádu v Louňovicích, a nakonec jsme se shodli na zvláštním čísle, které by shrnulo činnost zpravodaje i dění v obci.

Bohužel se nakonec nepodařilo v hektickém předvánočním čase, ani v následném období prezidentských voleb toto zvláštní číslo vydat, proto Vám jeho plánované články přinášíme nyní jako speciální přílohu a letní čtení. Zavzpomínejme, bilancujme a hledejme inspiraci do příštích let!

Kateřina Míková

»»» 10 let existence Louňovického zpravodaje «««

První pokus vydávat místní časopis byl učiněn už v roce 1958. Tehdy ovšem vyšla čísla jenom dvě. Nynější časopis vznikl jako „Louňovický oslavový zpravodaj“ u příležitosti oslav 600. výročí první písemné zmínky o existenci obce Louňovice a měl za úkol referovat o všech akcích k výročí pořádaných – o těch, co už proběhly, i o těch, které se teprve chystaly. V letošním roce ovšem vydávají Louňovice už 11. rok svůj místní časopis a mnozí to už asi považují za samozřejmost.

První číslo Louňovického zpravodaje bylo tedy vydáno v lednu 2007, v onom roce oslav 600 let od první písemné zmínky o existenci obce, v roce, kdy kromě časopisu vyšla i obsáhlá kniha o historii Louňovic (128 stran). Později bylo o oslavách vydáno i DVD. V roce 2007 vyšlo pět čísel Louňovického oslavového zpravodaje, poslední číslo v listopadu 2007. Je překvapující, že redakční rada tehdy čítala pouze 7 členů, z toho 5 žen. Šéfredaktorem byl Otto Krutský společně s Romanem Čížkem. Dalšími členkami redakční rady byly Marie Boudová, Božena Homolková, Marianna Procházková, Věra Teršová a Bronislava Udržalová. Čtyři z této původní sestavy pracují v redakci dodnes. Nepravidelných přispěvatelů bylo samozřejmě už od začátku mnohem více, i když si ani tehdejší redakce ještě nebyla jista, zda se z oslavového zpravodaje stane pravidelné periodikum. Grafickou úpravu tenkrát obstarával Karel Míšek, od roku 2009 pak Olga Myslíková a od třetího čísla 2014 do posledního loňského grafiku zpracovával Daniel Malák, který bohužel před nedávnem zemřel, ale v práci pro náš zpravodaj pokračují jeho děti.

Časopis byl nejprve prodejní záležitostí, v prvním ročníku stálo jedno číslo 20 korun, i když redakce vždy pracovala a stále pracuje bez nároku na odměnu. Postupně byl časopis prodáván v místním minimarketu za symbolickou cenu, každé číslo ročníku 2008 se prodávalo za 10 Kč a jedno číslo ročníku 2009 za 5 Kč. Od ročníku 2010 mají všichni občané Louňovic časopis zdarma a všechny náklady nese obecní úřad. Skutečnost, že občané dostanou časopis až do svých schránek, obstarávají obětaví členové redakce časopisu, případně úřednice obecního úřadu.

Rozsah časopisu se mění podle množství dodaných příspěvků, pohybuje se od 16 do 28 stran. První číslo ročníku 2007 mělo 16 stran, druhé a třetí číslo 20 stran, čtvrté a páté 28 stran. Všechna čtyři čísla ročníku 2017 měla po 24 stranách.

Od začátku existence časopisu najdeme v každém čísle kromě aktualit, současných zpráv a informací o připravovaných akcích i mnoho informací a dokumentů z historie obce od nejstarších dob po současnost, což je zásluha především tehdejšího šéfredaktora a nynějšího člena redakce Otty Krutského. V prvních ročnících zprávy o historii obce byly dokonce v převaze: Historický úvodník, Historické dokumenty, Ze starých gruntů, Historické kalendárium atd. Postupně však začalo nabývat vrchu současné dění v obci, můžeme si přečíst zprávy z jednání zastupitelstva, dozvídáme se o hospodaření a rozpočtu obce, jsme předem informováni o připravovaných akcích, ať už se jedná o akce pro děti, kulturní, sportovní nebo jiné.

Už v prvním čísle oslavového zpravodaje najdeme kromě podrobných informací o průběhu oslav i historický úvodník, kde je popsána historie obce od nejstarších dob po současnost. Dozvěděli jsme se i jména všech představitelů obce od roku

1788, ať to byli konšelé, rychtáři, starostové či předsedové Místního národního výboru. Ve stejném čísle jste našli i rozhovor s tehdejší starostou Pavlem Čadilem, který měl velkou zásluhu o důstojný průběh oslav i o celý vývoj obce v období po sametové revoluci. Toto číslo nás také jmenovitě seznámilo se všemi zastupiteli obce.

V závěru roku 2007 bylo konstatováno, že zpravodaj neskončí své působení s koncem oslavového roku, nýbrž že bude vydáván i nadále. Za rok 2007 bylo publikováno v Louňovickém oslavovém zpravodaji 8 úvodníků, 53 informací, zpráv a sdělení, 25 historických dokumentů, 158 historických i současných fotografií, 6 křížovek s tajenkami místních historických názvů, 25 receptů, 4 informace pro zahrádkáře ad. V posledním čísle ročníku 2007 byla vložena příloha s podrobným barevným plánkem obce se všemi tehdejšími popisnými čísly a mapa okolí Louňovic od Kolovrat po Kostelec nad Černými lesy a od Sluštic po Kostelní Střímelice. Bylo rozhodnuto, že se z Louňovického zpravodaje stane čtvrtletník o rozsahu alespoň 12 stran a že bude vycházet vždy ke konci čtvrtletí. Tento rozsah byl ovšem vždy překračován. Došlo i ke změnám v redakční radě, odešla Věra Teršová a nově přibyli starosta Pavel Čadil a Eva Uzlová, která se stala nejmladší členkou kolektivu. Oba pracují v redakci dodnes. Později přechodně přibyla i Eva Barnhartová. V roce 2009 přišla do redakční rady velmi platná posila, Dana Kodejšová, úřednice obecního úřadu. Obecní zastupitelstvo podpořilo záměr vydávat místní zpravodaj i nadále.

Kromě článků věnovaných historii obce začal časopis systematicky seznamovat s činností obecního zastupitelstva, s konkrétními výsledky jejich práce i s jejich plány pro budoucnost. Objevila se rubrika „Ze života obce“, kam se dostávají záznamy o všech možných aktivitách, které se v obci udály. Samostatný prostor dostala Slavia Louňovice, která loni oslavila už 90 let své činnosti bez přerušení. Kromě fotbalu se dostaly na stránky časopisu i jiné sportovní aktivity, např. Louňovický tenisák, sportovně relaxační soboty, Louňovická běžka, bruslení na Louňováků a v poslední době se rozrostla především cyklistika. Snad to souvisí i s tím, že přes Louňovice vedou hned dvě cyklistické trasy. Sportu se tedy obec i náš časopis věnuje hodně a je jen na sportovcích, kolik toho právě o jejich sportu ve zpravodaji bude. Náznorným příkladem může být občanské sdružení Sportklub Louňovice, které vzniklo v roce 2008 v Louňovickách. Organizuje nejrůznější sportovní akce, pravidelně přispívá svými články do našeho časopisu, o jeho zásluhách na vybudování samostatného sportoviště pro Louňovičky ani nemluvě.

Hlavně v prvních ročnících se zpravodaj věnoval i prezentaci podnikatelů a podniků, které působí přímo v Louňovicích. Byli jsme seznámeni např. s novou restaurací U Henců, s penzionem Nový svět, zahradnictvím Alfík, výrobou cukrářských výrobků paní Aničky Čadilové, s podnikem Lasco na Kutnohorské, s koupelnovým studiem Čero, vinotékou U džbánu atd. Některé z tenkrát prezentovaných podniků už neexistují, ale to bohužel nemohl náš časopis ovlivnit.

Velkou pozornost věnuje jak louňovické zastupitelstvo, tak i Louňovický zpravodaj dětem. Pravidelně jste vždy byli informováni o průběhu akcí pro děti, jako jsou koloběžkový závod, den dětí, chytání ryb v rybníčku, malování na návsi, dětský

karneval, malování vajíček v knihovně, drakiáda, lampionový průvod, pálení čarodějnic, mikulášská nadílka, fáborkový pochod či kuličíáda. A to jsem jistě ještě na něco zapomněla. Zlomovým rokem pro Louňovice byl volební rok 2010. V roce 2009 byla dokončena plynofikace obce, čímž byla dozajištěna všechna základní infrastruktura. Vodovod i kanalizace byly rozvedeny po celém katastru obce, byla vybudována čistička odpadních vod, telefon i elektrické rozvody byly dány do země. Velkou zásluhu o zvelebení obce mělo dvacetileté působení Pavla Čadila ve funkci starosty. Ten se však rozhodl, že v roce 2010 už do zastupitelstva kandidovat nebude. Oznámil to s předstihem na stránkách našeho časopisu (1/2010) a slovo také dodržel. Práce pro vesnici se tím samozřejmě nezrekl. Zůstal mimo jiné členem naší redakční rady, připravil úvodníky až do 3. čísla ročníku 2010, ale ve 4. se „Slova úvodem“ už ujal nově zvolený starosta Josef Řehák. Do tohoto čísla byla přidána mimořádná barevná příloha, kde celá řada Louňováků děkovala svému odstupujícímu starostovi Pavlu Čadilovi za jeho záslušnou práci pro Louňovice, za všechno, co pro ně udělal. Toto číslo působilo opakovaným vyjadřováním úcty a lásky k bývalému starostovi z tolika stran až dojemně.

Louňovice navštívilo v průběhu času několik významných osobností a s některými z nich uskutečnil Louňovický zpravodaj zajímavé rozhovory. Byl to např. americký lékař MUDr. Tomáš Klíma a Marta Kottová, rozená Lašková, kteří byli vyznamenáni prezidentem republiky řádem Za zásluhy, a mnozí další.

Neméně zajímavé pro mladé i starší jsou asi vyprávění pamětníků. Jako vypravěčky převažují ženy, ať už to byla Věra Lebedová, paní Skřivánková, Růženky Koucká a Váňová, Marie Macháčková, Hana Holoubková, Jaroslava Vlachová, Bronislava Udržalová a další.

Louňovický zpravodaj má celou řadu rubrik, které se pravidelně v každém čísle opakují. Především je to prosto věnovaný školám, ať je to mateřská škola přímo v Louňovicích, kde se seznamujeme nejen s bohatým programem louňovických dětí, ale i s jejich četnými fotografiemi, kresbičkami i personální situací ve školce. Větší děti navštěvují ve velké většině základní školu v Mukařově. Tady už po léta bojují s nedostatkem vhodných prostor. I když už nemáme děti ve školním věku, můžeme sledovat, jak těžkou situaci obec Mukařov stavebně řeší společně s okolními obcemi.

S železnou pravidelností dostáváme také zprávy z Ženíškovy

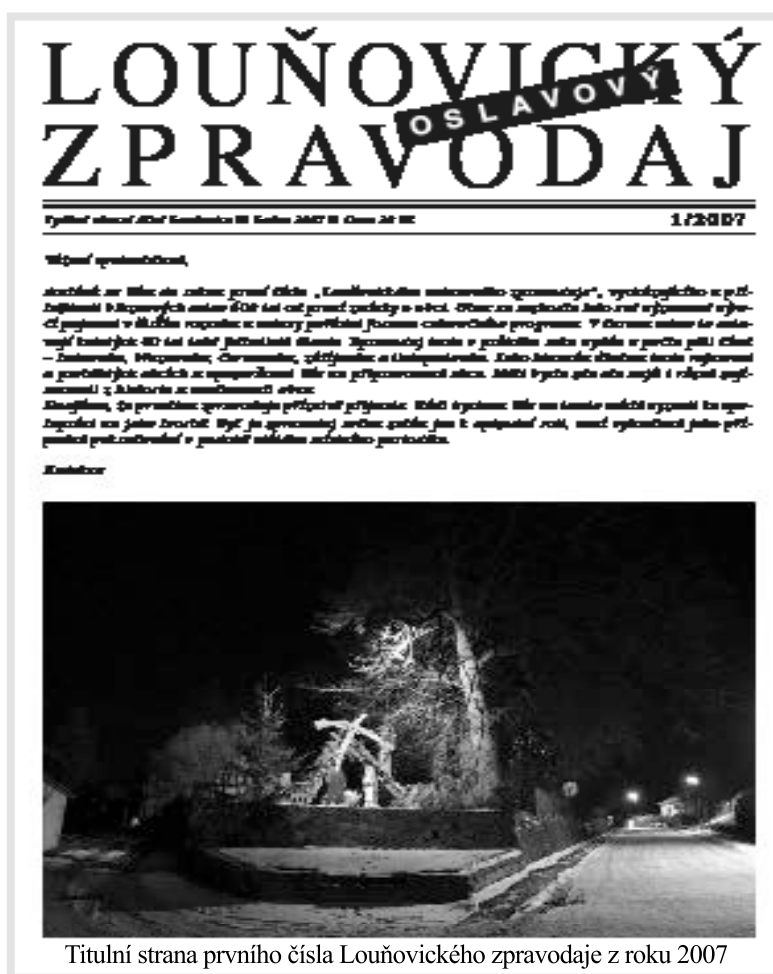
knihovny. Ze zpráv paní Danielové můžeme vycítit, jak ráda tuto práci dělá, jak ji baví rozšiřovat knihovnu o nové knihy, jak se snaží přitáhnout i ty nejmenší čtenáře. Tak se stává knihovna občas i výtvarnou dílničkou, děti zde vyrábějí různé maličkosti a těší se z toho, když se jim něco povede. A naše hezká knihovnice, stejně jako její pomocnice, vždy září dobrou náladou.

Dalšími pravidelnými přispěvateli do zpravodaje je Spolek stáromilců, který nás pravidelně informuje o své činnosti i o svých výletech. Viděli jsme na stránkách našeho časopisu, že spolek má i svůj velmi vkusný znak. Dozvídáme se o schůzkách spolku v restauraci U Henců i o přednáškách, které připravuje Otto Krutský, který je opravdovou hlavou celého spolku. Spolek občas rozšiřuje svou činnost i za hranice Louňovic. Dozvěděli jsme se např. ze zpravodaje, že loni v červnu přednesl Otto Krutský svou přednášku nazvanou „Pozdně gotické a renesanční kachle Černokostelecka“ v Muzeu hrnčířství v Kostelci nad Černými lesy.

Dalším spolkem, který opanoval naše stránky až mnohem později, je divadelní soubor DiPoNa, který byl založen v roce 2012. Tradici amatérského divadla měly Louňovice už před II. světovou válkou a krátce po ní. Je pěkné, že se Louňovice k této tradici po 53 letech úspěšně vrátily. DiPoNa má svou stálou divadelní scénu v hotelu U sv. Huberta a už šestý rok má i svou letní scénu na pozemcích restaurace U Henců, to vše za finanční podpory Obecního úřadu Louňovice a dalších sponzorů. DiPoNa neobsazuje své scény jen vlastním souborem, nýbrž zve do Louňovic i jiné amatérské divadelní soubory z různých konců Česka. Soubor a někteří herci – hlavně herečky – začínají sbírat různá ocenění. Jsme vděční za to, že DiPoNa zajišťuje kulturní dění právě v naší obci.

K zatím poslední změně ve složení redakční rady došlo v roce 2016, kdy zemřela členka redakční rady MUDr. Marianna Procházková a nově přišla do naší redakce Elena Nimčová a mladá, ale velmi šikovná Kateřina Řeháková. Doufáme, že omlazování našeho kolektivu bude pokračovat! Upřímný dík patří i odcházející šéfredaktořce Marii Boudové, která vykonávala tuto činnost už od roku 2009 a byla vždy duší celé redakce. Pokud Vám některé číslo z desetileté historie Louňovického zpravodaje uteklo, všechna najdete vyvěšena na webových stránkách obce: www.lounovice.cz/aktuality/lounovicky-zpravodaj/

Božena Homolková

Titulní strana prvního čísla Louňovického zpravodaje z roku 2007

□ □ □ ZMĚNY VE VEDENÍ NAŠÍ OBCE OD ROKU □ □ □

V úplně prvním čísle Louňovického zpravodaje jsme uvedli seznam představitelů naší obce od roku 1788 do roku 1990. V tomto roce v listopadových volbách bylo zvoleno první zastupitelstvo obce Louňovice po sametové revoluci. Starostou se stal Pavel Čadil, místostarostou Hana Holoubková, stavební komisi měl na starosti Josef Malý a Josef Šámal, finanční komisi Jan Svatoš, místní hospodářství Ivan Matys a Jiří Holoubek, veřejný pořádek Antonín Šindelář a kulturu Jindřiška Krutská.

Další volby do zastupitelstva obce proběhly v listopadu 1994. Starostou zůstal Pavel Čadil a jeho zástupkyní Hana Holoubková. Ve finanční komisi zůstal Jan Svatoš, ve stavební Josef Malý a přibyl Josef Řehák s Jiřím Holečkem. Místního hospodářství se ujal Miroslav Bandas a Petr Drahota. Kulturní a sociální komisi převzala Hana Matysová. V dubnu 1997 došlo ke změně ve složení obecního zastupitelstva. Na svou funkci voleného zástupce rezignoval pan Miroslav Bandas a novým zastupitelem se stal Ondřej Holoubek.

V listopadových volbách 1998 byl opět starostou zvolen Pavel Čadil a jeho zástupcem Hana Holoubková. Do finanční komise byl ustanoven Jan Svatoš a František Lebeda, do stavební komise Josef Řehák a Jiří Holeček, do komise místního hospodářství Lubor Musil a Milan Škorpil a do kulturní a školské komise Jana Zahálková.

Další komunální volby proběhly v listopadu 2002, po kterých starostou zůstal Pavel Čadil. Jeho zástupcem se stal Jan Svatoš, ve finanční komisi byl František Lebeda, ve stavební Josef Řehák a Milan Škorpil, v kulturní Jana Zahálková s Lenkou Uzlovou a pro záležitosti místní hospodářství byli vybráni Jiří Holeček a Karel Veselý.

Rok 2006 byl nejen rokem příprav na oslavy 600 let od první písemné zmínky o obci Louňovice, ale také na podzim proběhly volby do zastupitelstva. Nové zastupitelstvo bylo zvoleno ve složení: Pavel Čadil (starosta), Jan Henc (místostarosta), Tomáš Doležal, František Lebeda, Josef Řehák, Oleg Svatoš, Dagmar Šustová, Petr Toman a Lenka Uzlová. Dagmar Šustová ale v roce 2009 na svoji funkci rezignovala a na její místo nastoupil Jiří Formánek.

V roce 2010 již Pavel Čadil nekandidoval a po říjnových volbách byl ustanoven starostou Josef Řehák, místostarostou Jan Henc, finance dostal na starosti František Lebeda a Jaroslav Slezák, stavební Jiří Peterka, místní hospodářství Miroslav Daneš, Petr Toman a Ondřej Holoubek, kulturu Lenka Němcová, rozená Uzlová. Do ledna 2012 vykonávali všichni zastupitelé včetně starosty svoje funkce mimo svoje zaměstnání jako neuvolnění zastupitelé. Od 23. 1. 2012 se stal Josef Řehák uvolněným starostou (na plný úvazek). V listopadu 2012 na svoji funkci rezignoval Jaroslav Slezák a na jeho místo nastoupil Zdeněk Drátovský. V roce 2013 odstoupil Jiří Peterka a na jeho místa nastoupila Dana Velechovská. Ve stejném roce byla zrušena stavební komise a stavební záležitosti řeší obecní úřad.

V roce 2014 proběhly již šesté svobodné volby do obecního zastupitelstva. Starostou zůstal Josef Řehák a místostarostou Jan Henc. Jako členové zastupitelstva nastoupili Miroslav Daneš, Zdeněk Drátovský, Zdeňka Hlávková, Ondřej Holoubek, František Lebeda, Ivan Matys a Petr Toman. V roce 2016 zemřel František Lebeda a zastupitelstvo bylo doplněno o Jana Šunku. V roce 2017 rezignoval na svoji funkci Zdeněk Drátovský a na jeho místo nastoupila Martina Malinová.

Další volby do zastupitelstva obce Louňovice nás čekají na podzim letošního roku.

Marie Boudová

Kamenický skanzen a obecní úřad

Lípa s kamennou lavičkou - ulice K Lípě a Na Horáku

SROVNÁVACÍ TABULKY

Srovnání počtu obyvatel, domů a chat

	1980	1991	2001	2007	2017
počet obyvatel s trvalým pobytem	408	376	389	644	1054
počet rodinných domů	165	180	209	321	465
počet chatových a rekreačních objektů	346	347	337	327	279

Srovnání infrastruktury

	jednotka	1945	1989	2007	2017
Komunikace po obci celkem	bm	10 740	14 325	17 355	20 596
z toho státní, krajské (okresní)	bm	3 380	3 380	3 380	3 380
z toho obecní	bm	7 360	10 830	13 860	16 581
z toho účelové	bm	0	115	115	518
názvy ulic	ks	0	0	60	61
informační značky	ks	0	0	8	10
Veřejný vodovod		ne	ano	ano	ano
kapacita vrtů	1/sec	0	0	2,75	5,65
kapacita úpravny vody	1/sec	0	0	3,50	5,50
kapacita zásobníků vody	m3	0	0	150	150
délka veřejných rozvodů	bm	0	1 100	14 420	17 210
počet přípojek	ks	0	10	651	662
zajištěná kapacita pitné vody z Reginu Jih	m3			0	94 600
Veřejná splašková kanalizace		ne	ne	ano	ano
kapacita čistírny odpadních vod	EO	0	0	2 000	2 200
délka veřejných rozvodů	bm	0	0	16 760	17 677
počet přípojek	ks	0	0	653	707
Plynofikace		ne	ne	ne	ano
Turistické trasy					
značených cyklotras	ks	0	0	2	3
značených turistických tras	ks	0	2	2	3
naučných stezek	ks	0	0	2	3

Co se změnilo v Mateřské škole Louňovice

O historii Mateřské školy Louňovice jsme psali v Louňovickém zpravodaji 4/2009 u příležitosti třiceti let jejího provozu. Budova byla vybudována brigádnicky v letech 1976–1979, v roce 2005 byla provedena přístavba a kapacita školky se rozšířila o další třídu. Jednotlivé třídy se rozlišily svými názvy na Červený míček a Modrý míček. V roce 2014 došlo po vymalování třídy ve staré budově k přejmenování tříd na Rybičky a Želvičky. V posledních letech se vyměnily všechny staré dveře za nové, byl vybudován nový vchod ze šatny do třídy ve staré budově, zrekonstruován zadní vchod do zázemí školky včetně nových vchodových dveří. Obě třídy byly vybaveny dalším nábytkem na didaktické pomůcky a hračky, na knihy dětské a odborné. Na zahradu byly zakoupeny dětské lavičky se stolky, byly vybudovány dva záhony. V létě 2017 byla pořízena keramická pec a všechny děti se tak mohou v rámci předškolního vzdělávání zapojit do kreativního tvoření s hlínou. Na podzim téhož roku bylo v mateřské škole nainstalováno venkovní osvětlení, které zvýšilo celkové zabezpečení školy.

Co se ještě změnilo v naší školce v uplynulých deseti letech od roku 2007, roku oslav 600 let od první písemné zmínky o obci Louňovice? Trošku se vystřídali zaměstnanci. Od zahájení provozu MŠ v roce 1979 až do roku 2013 vedla Mateřskou školu Louňovice jako ředitelka Miroslava Čadilová. Pod jejím vedením pracovaly v MŠ paní učitelky Pavlína Bartáková, Dana Řeháková a Marie Exnerová. Poslední jmenovaná paní učitelka převzala v letech 2013–2015 funkci ředitelky a s ní zde pracovaly paní učitelky Dana Řeháková, Blanka Lázníčková a Vendula Mládková. Jako provozní zaměstnanci se v uplynulých deseti letech vystřídaly Miroslava Hodová, Dagmar Slezáková, Marcela Králová, Marie Susová, Eva Kurelová, Jana Loidlová a Marie Danielová. Od ledna 2015 nastoupila do MŠ Louňovice nová ředitelka Bohumila Nováková. Učitelkami jsou od r. 2015 Pavla Metelková a od r. 2016 Blanka Kosinová, od téhož roku zde působí jako asistentka pedagoga Eva Kubínová. Provozními zaměstnanci jsou v současné době Dagmar Slezáková, Jana Loidlová a Marie Danielová.

Mateřskou školu navštěvuje 42 dětí ve věku zpravidla od tří do šesti let, od září 2016 jsou přijímány i děti mladší tří let.

Marie Boudová

Co se stalo za posledních deset let v knihovně

Ještě že píšu článek na počítači, ten umožňuje opravovat, přesouvat, mazat snadno a rychle slova a věty. Zde mohu své myšlenky snadněji uspořádat. Pokud bych měla vše psát ručně, to by byla spousta popsaného, zmačkaného papíru. Sami posuďte, zda se mi to povedlo.

V roce 2007 byl knihovníkem Ota Krutský a začalo se s automatizací knihovny. Zadáváním knih do počítače se čtenářům v budoucnu umožní vybírat knihy po internetu. V této době poklesla návštěvnost knihovny, nejvíce z řad dětí do 15 let. Těžko říci, co bylo příčinou. Ota se rovněž pustil i do omlazení knižního fondu, vyřazoval některé starší knihy.

Rok 2008 byl zajímavý na výročí, která se týkala knihovny. Bylo 50 let od jejího otevření v prostorách půdního podkroví obecního úřadu (2. 3. 1958) a současně uplynulo 110 let od narození (25. 3. 1898) a 40 let od úmrtí (22. 6. 1968) knihovníka a kronikáře Tomáše Ženiška. K této příležitosti Ota Krutský uspořádal výstavu dobových fotografií a materiálů dokumentující Ženiškův život. V prostorách čítárny si návštěvníci mohli prohlédnout i jeho nedokončenou ilustrovanou kroniku obce. Od roku 2000 nese knihovna jeho jméno: „Ženiškova knihovna Louňovice“.

V roce 2009 jsem od knihovníka Oty Krutského přebrala pomyslný štafetový kolík. Chtěla bych mu poděkovat za to, že byl vždy na blízku a radou mi pomohl zvládat nelehký začátek. Navázala jsem kontakt s benešovskou knihovnou a jezdila na školení. Ale hlavně jsem každého čtvrt roku začala vozit výměnné fondy knih v rozsahu 100–200 knih a skalním čtenářům dala možnost číst stále nové knihy.

Pomalou jsem dokončovala zadávání knih do počítače. Zadávání bylo obtížné, neb se půjčovaly knihy s kódem (zapsáno v počítači) a knihy bez kódu. Nezbyvalo mi nic jiného, než po skončení

výpůjčních hodin knihy roztrdit na dvě hromádky. Jednu jsem zařadila do polic a druhou zadala do počítače. Po zadání všech knih do počítače mě čekalo porovnání počítačové přírůstkové knihy se starými ručně psanými. Následovalo dohledávání knih v malém příručním skladu.

Rok 2011 byl pro mě další změnou. Začala jsem knihy půjčovat přes počítač. Čtenář si přinesl vybrané knihy a já je načítala do počítače podobně, jako když vám v obchodě načítají nákup. Začátky byly nelehké. Zápasila jsem s moderní technikou, a tak než se mi podařilo načíst do počítače knihy vybrané čtenářem, vytvořila se fronta. Čtenáři mou pomalost brali sportovně, čekání si krátili povídáním o zajímavých knihách nebo o tom, co je nového v obci.

Čas plynul pro mě velmi rychle, než jsem se rozkoukala, byl tu rok 2012, který byl plný změn. Začalo chodit více čtenářů, nejen dospělých, ale hlavně dětí. Z Benešova jsem začala vozit i více výměnných souborů. Z původních 100 knih bylo již 500. Tento rok jsme v knihovně zahájili výtvarnou dílničku pod vedením Hanky Šindelářové. Děti vyráběly z papíru přáníčka, lampiónky, čarodějky, z drátku a korálků vznikaly krásné náramky, náušnice či smaltované přívěšky. Malovaly na hrnky, učily se šít, zdobily adventní věnce, batikovaly trička a tašky. Menším dětem pomáhali rodiče, zručnější děti zvládly vše samy. Nejkrásnější na celém vyrábění bylo pozorovat děti, jejich šikovné ruce, soustředěný výraz, chvíle napětí, když byl výrobek hotový, a pak rozzářené oči dětí, plné štěstí a radosti. Dodnes je možné vidět děti například v batikovaných tričkách v ulicích Louňovic při různých akcích. Na výtvarnou dílničku pravidelně chodilo 5–10 dětí po dobu šesti let. Díky Hance a její dílničce se zvedla návštěvnost knihovny. Nejdříve děti chodily vyrábět, později si

začaly i půjčovat knihy. Ještě jednou Hance děkuji za její volný čas, jež knihovně věnovala bez nároku na honorář. Jediným poděkováním za vše byly spokojené děti. Souběžně po dobu dvou let učil pan Marek Králík děti nebát se barev, jejich barevnosti a odstínů. Malovaly vodovými barvami a k nanesení barvy na papír použily štětec nebo vlastní prst. Děti kreslily, malovaly zvířata podle předlohy nebo to, co viděli kolem sebe. Používaly křídly, ryly do lina různé ornamenty, a tak vnikaly krásné linoryty. Také Markovi děkuji za čas, který dětem věnoval.

Další velkou událostí bylo setkání s dětským ilustrátorem Adolfem Dudkem, které se uskutečnilo v zasedací síni obecního úřadu. Přišlo 20 dětí a 8 dospělých. Vyprávění pana Dudka bylo velmi zajímavé a poučné. Hned na začátku setkání malíř dětem vysvětlil, co vlastně ilustrátor dělá a čím vším se dá malovat. Přítomné děti brzy překonaly počáteční ostych a aktivně se zapojily do připravených her a legráček. Brzy v místnosti vládla příjemná a přátelská atmosféra. Pan Dudek hýřil veselými nápady a obdivuhodnou rychlostí při kreslení na velkou tabuli. Jeho myšlenka byla však rychlejší než pusa, a tak vznikaly krásné přefeky. Toto milé setkání bylo zakončeno originální autogramiádou. Pan Dudek se dětem podepsal na ruce a obličej – víte jak? Nakreslil krásného dudka. Rodiče dětí uklidnil, že ty tečky nejsou neštovice, ale jídlo pro dudka. Na toto setkání stále vzpomínám.

Roky 2013–2017 shrnu do jednoho společného celku, neb se nic tak závažného, čemu bych mohla věnovat jeden celý odstavec, nestalo. Pravidelně přivážím nové soubory z Benešova. Obecní úřad přispívá na zakoupení nových knih do našeho stálého knižního fondu. V knihovně proběhla malá přestavba regálů. Malíři knihovnu pěkně vybilili a já nainstalovala pár nových polic pro naše knihy. Vše probíhalo za provozu, ba i výtvarná dílnička s Hankou se uskutečnila. Děti po skončení dílničky (pod dohledem dospěláků) radostně dováděly v tunelech a zákoutích, jež vnikly odtážením polic od stěny. Nikomu nevadilo, že se nachází na „staveništi“. S příchodem jara do Louňovic přijíždějí chataři a tvoří až do podzimu větší počet návštěvníků knihovny. V zimním období chodí více místních čtenářů, protože již nepracují na svých zahradách. Dále byl celorepublikově pro knihovny spuštěný nový počítačový systém RDA. Než jej budu moci plně používat, musím odstranit chyby, jež vyplynuly při převodu do přechodové verze. Chyb není zrovna málo, znamená to vzít pomalu každou knihu do ruky a doplnit chybějící údaje nebo opravit chybně zadané. Až vše dokončím, ráda bych čtenářům umožnila navštěvovat stránky knihovny přes internet. Probíhá druhé velké omlazování knižního fondu a celková revize knih.

Knihovnice Marie Danielová

Setkávání louňovických důchodců

Louňovičtí muži-důchodci se scházeli, co zde hospody stojí, tradičně v neděli. Vždyť soboty bývaly v minulé době pracovní a jít v neděli do společnosti býval svátek. Na pivo a na mariáš chodili výhradně muži. První ženou, která hrávala v hospodě mariáš, alespoň co já pamatuji, byla Jarka Divišová. Dramatický průběh hry doprovázely i komické situace. Nelze zapomenout na hlášku Franty Uzla, když dával flek a v zápalu boje prohlásil: „kdo se sere, bojí v síni“. Karty U Šindelářů (dnes U Huberta) se hrály pravidelně a nebyl to jen mariáš, jaký dodnes o sobotách hrají Jirka Trmal, Honza Dolínek, Gusta Valeš a Petr Drahota. Další karetní hra s žulíkama byla „bulka“. Vedla se zápisová kniha a kdo vyhrál, dal panáky. Už je to hodně dlouho, co ji hráli Josef Kaše či Miluška Tůmová. Knihu dodnes uchovává Josef Hoda, který s Milanem Škorpílem bulku hrával a dost často dávali panáky.

Současní důchodci se začali pravidelně scházet až po roce 2003, a to ve středu v restauraci U Henců a v neděli v hotelu U Huberta. Nejvíce se nás schází U Henců – i přes dvacet. K Hubertovi nechodí někteří „dolňáci“ – nechce se jim chodit do Zvoničky, že je to do kopce. Dělalí chybu, protože i nahoře se točí dobré pivo a hostinský nám občas dá něco dobrého na stůl – jak říkáme „mňamku“. Poděkujeme mu našim tradičním sborovým zpěvem: „Ten náš David, ten je hodnej, dostali jsme... od něj“. Schází se nás různé věkové kategorie. Od tak zvaných „cucáků“, kterým je kolem 65 let, až po „dědky“. Nejstarší je mezi námi Jirka Lauer, který je stále fit i ve svých 86 letech. Naše sešlosti jsou čistě mužské, výjimkou je pouze Blanka Králíková.

Pravidelně jezdí s muži na kole na výlety po okolí a neodmítne štamprličku. Rádi se scházíme a téměř všichni pijeme pivo. Na pořadu při sezení je nepřeborné množství témat od sportu – zvláště fotbalu – žen, dětí, vnoučat, politického režimu až ke zdraví. To se ví, že přitom hodně vzpomínáme! Dojde-li na naše chlapské nemoci a na to, kolik kdo bere prášků, tvrdí někteří, že jich mají osm a že na ně nesmějí tolik pít. Když je ale přítomný pan primář Pšenička, odborník na pivo, řekne obvykle, že pivo je nejlepší prášek a ať si klidně dají. Někdy Venda Mrázek přinese harmoniku a rozjede to, že se nikomu nechce domů. Ale už to není jako dříve, a tak odcházíme hezky spořádaně, snad jen o něco později.

Dalším našim občasným podnikem jsou „Zpěvy páteční“. Zde jsou vítány i ženy. Na posledních zpěvech bylo z 35 účastníků 25 důchodců. Tahoun večerů je Ivan Matys, který hraje na stejnou kytaru už přes 50 let, a hlavně si se svojí ženou Hankou pamatují texty. Vzpomenou i na písničky, které jsme ještě ten večer nehráli. Repertoár jsou staré trampské písně, zejména od Zelenáčů či Plavců, s kterými kdysi hrávala Jitka Lancingerová. Vrcholem večera bývají lidovky, které už dnešní mládež nezpívá a možná ani nezná.

Všichni si přejeme, abychom se ještě dlouho scházeli, zavzpomínali si, jaké to bylo kdysi všechno krásné, a zazpívali písně našeho mládí.

*zavzpomínal a zaznamenal
Stanislav Kurel*

Pro (nejen) malé louňovické občany

Oslavový rok 2007 položil základy velkého množství dnes již pravidelných akcí, rozvrstvených do celého roku, které jsou často zaměřeny na děti a některé i na spolupráci dětí s jejich rodiči.

Největším smolařem mezi místními akcemi je Louňovická brusle, která se pro nevhodné počasí konala snad jen dvakrát, až se obecní úřad rozhodl ji dále nevyhlašovat. V případě mrazivého počasí ale na Louňováku místo k bruslení upravuje.

Na jaře se děti i s dospělými setkávají při akci Uklidme svět, u velikonočního malování vajíček a při pálení čarodějnic, které se v posledních letech rozrostlo do největšího a nejvíce navštěvovaného setkání Louňováků i přespolních sousedů. Předčí už i předvánoční setkání u Zvoničky, které má delší tradici.

Květnová Kuličkáda se sice koná až od roku 2013, ale rychle si vydobyla důležité místo v louňovickém kulturně-sportovním kalendáři. Nejtradičnější akcí pro malé Louňovány je dětský den. Dlouhá léta se konal na fotbalovém hřišti, poslední ročníky se ale přesunuly do Louňoviček na hřiště Sportklubu.

Prázdniny se tradičně zakončují malováním na návsi a po začátku nového školního roku čekají na děti další zábavy, které je mohou od učení trochu rozptýlit: koloběžkový závod, který se původně konal na jaře, a Mazlíky pořádaný řáborkový pochod lesem. Společné sportovní nadšení a šikovnost dětí a rodičů prověří OVOV, čili Odznak všestrannosti olympijských vítězů.

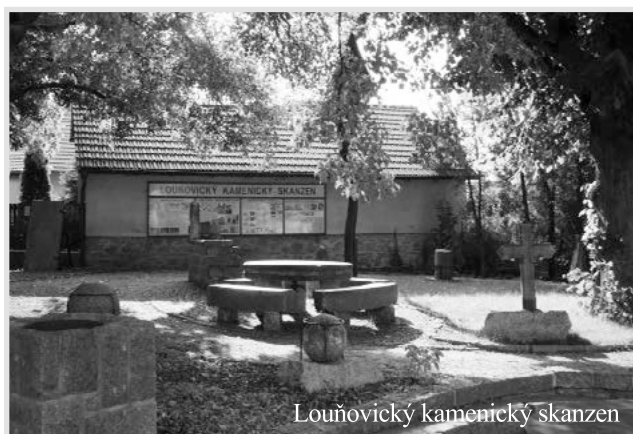
Další aktivity jsou spíše zážitkově kreativní – pro drakiádu je třeba vyrobit si létacího draka a pro lampionový průvod zase pořádnou svítilnu. A už tu máme zimu, rozsvícení obecního vánočního stromu a mikulášskou besídku.

Kdyby se i přes absolvování všech těchto akcí některý hoch či děvče nudili, mohou se přidat do velké fotbalové rodiny TJ Slavia Louňovice nebo se naučit číst v mapě mezi kamarády orientačními běžci z SK Moravan Louňovice.

Kateřina Míková

V Louňovicích je krásně i v zimě

Louňovický kamenický skanzen

Naučné stezky

V obci jsou v současné době dvě naučné stezky. „Naučná stezka historií Louňovic“ byla odhalena v roce 2007 u příležitosti oslav 600 let od první písemné zmínky o Louňovicích, druhá „Po stopách kameníků“ byla vybudovaná v roce 2011 společným úsilím několika obcí a neziskových organizací.

Stezka věnovaná historii Louňovic měla při svém otevření osm zastavení. Deváté a desáté bylo otevřeno v Louňovičkách u hřiště O.S. Sportklubu v roce 2011. V roce 2018 se chystá předělání všech současných desek, je třeba je především aktualizovat. Přibudou také tři nová zastavení. Jedenáctá deska bude věnována Sportklubu, dvanáctá bude umístěna pod Hoříčkami a bude věnována historii chatových osad v naší obci. A konečně poslední třináctá deska bude umístěna u kruháčku ve středu Louňovic a bude věnována historii zemědělství a lesního hospodářství. Tím se celá stezka uzavře do kruhu. Celková délka trasy bude cca 8 km.

Stezka kameníků vzdala poctu zdejšímu specifickému kraji, kde kámen roste ze země takřka na každém kroku, a proto měl, či vlastně dodnes má, rozhodující význam v historii, životě nebo utváření krajinného rázu naší obce i okolních vesnic. Na katastru obce Louňovice jsou dvě zastavení a celkem má stezka zastavení třináct. Celková délka trasy je 25 km.

Stezky jsou přístupné pěším a cyklistům celoročně.

Roman Čížek

Když se divadelní dění vrátilo do Louňovic

Když se divadelní dění vrátilo v roce 2012 do Louňovic, říkalo se, že je to po padesáti třech letech. Jenže já zjistila, že ta divadelní historie je mnohem, mnohem starší.

Co se týká divadelních prken v restauraci U Šindelářů, dnes hotelu U Huberta, tak to je správné. Ale co se týká letního divadelního hraní v Louňovicích, tak o tom jsem našla zmínku mnohem, mnohem starší. Brzy k tomu dojdeme.

Píše se rok 1923. V záznamech je dochováno, že Louňovice mají 58 čísel popisných a 323 obyvatel, dva hostince, z nichž jsou později obchody smíšeným zbožím, truhlárnu, kovárnu, zahradnictví, opravnu kol a motorových vozidel, hasičský sbor, fotbalový oddíl a právě založený Divadelní kroužek, působící pod záštitou hasičského sboru.

Jeviště je zbudováno v restauraci U Kessnerů, dnes je to penzion Nový svět. Snad způsobeno něčím novým, snad způsobeno obrovským nadšením a nasazením ochotnických herců, tento kroužek nacvičí a odehraje deset představení ročně. Ve třicátých letech Divadelní kroužek pracuje pod hlavičkou SK Slavia Louňovice. Jeviště se stěhuje, a to do hostince U Šindelářů. V průběhu let jsou osobnostmi kroužku pánové Václav Matys z Louňovic a Václav Říha, řídící učitel z Vyžlovky. Kroužek vystupuje každý rok s nově nastudovanou inscenací nejen na jevišti v Louňovicích, ale hraje úspěšně i v okolních obcích. V průběhu let pracuje pod různými hlavičkami, například Osvětové besedy, Sokola, Československého svazu mládeže.

K oživení práce ochotnického divadla v Louňovicích dochází v 50. letech, kdy se do louňovické hájovny nastěhuje Karel

Novotný, který do té doby působil jako režisér divadla v Kostelci nad Černými lesy. Ochotničtí herci nastudují dramatizaci Zapadlých vlastenců a získávají v soutěži ochotnických divadel v Kostelci nad Černými lesy významné 3. místo.

K nejúspěšnějším inscenacím patří bezesporu Jiráskova Lucerna. Louňovické ochotnické herce přijeli podpořit a s nimi si zahrát i herci Národního divadla Praha – Ljuba Skořepová či Vítězslav Vejražka.

Divadelní kroužek pracuje v Louňovicích ještě v letech 1958–62, ale už je jako dětský soubor, a obětavými dušemi jsou Marie Hencová a Eva Štanglová. Toto jsou poslední zmínky o existenci jakéhokoli divadelního dění v Louňovicích.

Po dlouhých letech dostal nápad obnovit divadelní tradici v Louňovicích Josef Pšenička. Snad největším impulsem mu byla jím zorganizovaná divadelní přehlídka amatérských souborů v roce 2012 v Mukařově pod názvem Mukařovský Pištěk.

Nadšení, elán, vstřícné jednání s majitelem hotelu U sv. Huberta Filipem Horou a pak velká a obětavá pomoc Obecního úřadu Louňovice, v čele se starostou Josefem Řehákem, dávají reálnou podobu nápadu obnovit divadelní tradici v Louňovicích.

V roce 2012 je postaveno jeviště v hotelu U Huberta, založena DiPoNa a začíná se v podzimních a zimních měsících zkoušet a hrát. Parta nadšenců nechce opustit divadlo ani v létě a tak vzniká další nápad. Což takhle hrát divadlo i v létě, třeba pod širým nebem?

V roce 2013 se staví letní scéna v areálu restaurace U Henců, s laskavým svolením vedení objektu, Jana Hence.

Čtyři víkendové večery a čtyři ochotnické divadelní soubory. Je to něco nového a o diváky není nouze. První premiérové letní představení odehraje domácí DiPoNa a divákům nabízí Uherský a Flanderský příběh. Diváci ocenili výkony herců v krásných dobových kostýmech dlouhotrvajícím potleskem. DS Ucho z Uhřetěvse odehrál líbivý příběh Dalskabáty, hříšná ves, DS Vojan z Hrádku nad Nisou pobavil komedií a poslední víkend patřil DS z Libice nad Cidlinou. Při pohádce Měla babka čtyři jabka se bavili jak diváci dětští, tak i diváci dospělí. První divadelní léto bylo úspěšné, a tak jsme se dali do příprav ročníku dalšího.

Ročník druhý – 2014 – dostává konkrétnější podobu. Zahajují ochotníci z Kolína s představením Fušeři, s. r. o. Herci do svého představení pohotově zapojili i volně pobíhající králíky. Nevadila jim ani malá letní sprška, která neodradila ani diváky – všichni zůstali až do konce představení.

Ročník třetí 2015 – má několik nej. Největší událostí se stává stálá letní scéna, kterou na své náklady vybudoval OÚ Louňovice. Akce dostává konkrétní název – Louňovická letní divadelní aktivita – a je pořádána ve spolupráci DiPoNa a Obecní úřad Louňovice.

DiPoNa dostává první dotaci od Středočeského kraje, má více jak jednoho sponzora a může si dovolit pozvat více divadelních souborů. Odehraje se sedm představení a všechna mají u diváků kladný ohlas. Ale přece jen jedno bylo trochu více specifické. DS Jirásek z Nového Bydžova odehrál inscenaci Limonádový Joe, při které se na jevišti vystříдалo 37 herců. Tento rok zaza-

menáváme přes 500 diváků.

Ročník čtvrtý – 2016. Nezapomenutelné zahajovací představení DS Nové divadlo Mělník muzikál Libusche. Nezapomenutelné výkony. Nezapomenutelná hudba. Nezapomenutelná duha na obloze při písni Libuše „Já svůj lid znám“, v podání Marty Veselé. A „Píseň Kance“ Radka Šlangala? Tak ta divákům ještě

dlouho zněla v uších. Závěrečné představení patřilo Divadélku na dlani z Mladé Boleslavi s inscenací Noc na Karlštejně. Později přichází diváci už si neměli ani kam sednout. Obří kameny byly již také obsazené, a tak tito diváci zhlédli zdařilé vystoupení tak zvané na stojáka. Znamé melodie, nebe plné hvězd, opravdu krásný večer.

Letošní ročník 2017 byl jubilejní, pátý. Průvodci loňským ročníkem byli Pepa Pšenička a Petra Krutská. Zaslouženě. Oni dva byli u zrodu DiPoNy a oni dva byli u zrodu Louňovické letní divadelní aktivity. Odehráno bylo úspěšně jedenáct kvalitních představení. Aktivitě letos přáli sponzoři, počasí a diváci. Novinkou letošní aktivity byla služba SDH Mukařov – doprava seniorů zdarma na a z představení. Stane se, že na poslední chvíli některý soubor odřekne svoji účast, což nastalo právě vloni. V takové chvíli nastupuje místní DiPoNa. Nabídla divákům oblíbené představení Pět dolarů za

lásku. Dovolují si říci oblíbené, protože aktéři jej odehráli již ve 26. repríze. A na závěr tedy to, co slibuji v úvodu. Víte, ze kterého roku pochází první záznam o letním divadelním hraní v Louňovicích? To se psal rok 1916. Do Louňovic jezdilo za rekreací mnoho letních hostů. Není proto divu, že se mezi nimi dala dohromady parta pro divadlo nadšených lidí. O tomto létě spolu secvičí a následně odehrají dvě divadelní představení.

Dá se tedy s trochou nadsázky říci, že Louňovická letní divadelní aktivita má kořeny už před sto lety!

A slova závěrem?

Přejme si všichni navzájem zdraví, abychom se společně mohli setkat na dalším, již šestém ročníku Louňovické letní divadelní aktivity.

Eva Brůhová

Mazlici – vznik, historie i současnost

Všichni se skamarádili při budování předchozího dětského hřiště u obecního úřadu. Když se pak scházeli v místních restauračních zařízeních a děti si kolem hrály, slovo dalo slovo a pár tatínků s dětmi vyrazilo na úplně první společný letní „čundr“, tehdy ještě vlakem. Děti, ale hlavně tatínci byli nadšení, a tak se přidávalo stále více tatínků s dětmi. Podnikaly se výpravy po vzoru filmu S tebou mě baví svět – v létě vlakem a v zimě pronajatým autobusem. Takovéto cestování bylo velmi komplikované, občas se například některý účastník nestihl vrátit včas do vlaku

při nákupu občerstvení, ale hlavně spousta starostí se spoustou zavazadel a tlupou neposedů.

A tak jednoho dne někdo – a nebyl to nikdo jiný než takzvaný Náčelník Vláďa Škrlant – vymyslel, že by nebylo špatné mít vlastní autobus a vlastního řidiče. A protože to nebyly jen plané řeči, sešla se schůze v hospodě a po několika pivech si každý koupil minimálně jednu akcii na autobus. Vybralo se peněz dostatek a hurá na vrakoviště autobusů. Pánové sehnali opravdu krásný kousek, vymazlený, a dali mu jméno Mazlík. Jediný, kdo měl tehdy řidičák na autobus, byl David Lázníčka, přezdívaný Karel (viz film Účastníci zájezdu), nyní Karel 1.

Tím všechno nabralo novou dimenzi. Začali si říkat Mazlici a jezdit spolu na pravidelné výlety, kam mohou i maminky, ale hlavně na letní a zimní Apaluchy, kam maminky nesmějí a nechtějí. Řidičák si dodělal ještě Petr Toman, zvaný též Karel – pro lepší rozlišení Karel 2, kdyby byl Karel 1 indisponován. Oba Karlové, ale i ostatní pánové i dámy Mazlíka rozmazlují, aby co nejdéle vydržel ve skvělé kondici. A tak loni na konci října oslavil 6. narozeniny řádnou opravou motoru a měchů a také mu

byly vyměněny některé plechy. Dostal i nové pneumatiky, které není úplně jednoduché přehodit, což zjistili dva největší muži Karel 1 a Karel 2.

A aby toho nebylo málo, Mazlici spolu s obecním úřadem obnovili tradici stavění májky a obří hranice na pálení čarodějnic. Nyní je akce Pálení čarodějnic v Louňovicích vyhlášena v širokém okolí. Na žádost obecního úřadu se Mazlici ujali také pořádání Kuličkády, Fáborkového pochodu a Drakiády. Dva roky dokonce chtěli obnovit tradici pořádání Havelské posvícenské zábavy, to se však vzhledem k malé účasti Louňováků nepodařilo. Nicméně Maškarní zábavu spolu s restaurací U Henců pořádají pravidelně každé jaro.

K pořádání těchto akcí je potřeba spousta věcí, a protože mají Mazlici nápaditého Náčelníka a všeho schopného Karla 1, mají arzenál nejrůznějších věcí: např. stoly, pánve, vařič, várnice, pákovač, pípy, párty stan atd. Ovšem největší atrakcí je stroj na cukrovou vatu, který je na každé akci obležen dětmi.

Je to vskutku ojedinělá partička a málokterá vesnice či město se může pochlubit něčím podobným. Mazlíkům třikrát nazdar: ZDAR, ZDAR, ZDAR!!!

Všechno to začalo tenisem

Tenis se začal hrát na kurtech v Louňovicích už před více než patnácti lety. Na lyžařském zájezdu do Itálie, kam se tradičně jezdí už mnohem déle, vznikl nápad, že by bylo fajn uspořádat podobnou vícedenní akci mimo Louňovice v létě s tenisem. A protože tu nebylo zase tak moc párů, které by chodily na tenis, pojaly jsme to jako čistě dámskou jízdu. Hned jsme začaly shánět vhodné místo, kam by se nás vešlo asi třicet, protože nápad se zalíbil i několika našim kamarádkám, které také moc stály o to někam vyrazit. Přijaly jsme je mezi sebe s tím, že by mohly mít funkci sběraček míčků. Sběračky si sice zájezdy moc užívají a dělají si pěkné výlety po okolí, ale tenisový míček mají v ruce pouze při hromadném fotografování ☺. Co ale můžeme chtít od někoho, kdo se na tenisovém soustředění ptá: „Co je to ten fiftýn“? A to nemluví ani o tom, že se tam některé chlují, že měly trojku z tělocviku ☺. Tyto antisportovkyně jsou však vždy velkým přínosem pro společnou zábavu. Večírky po tenise s hudbou a grilováním nám tenistkám sběračky každý rok poctivě zpestřují kulturním programem ve formě jakéhosi divadelního představení. Opravdu velkou péči věnují již během roku přípravě kostýmů a na svých, před tenistkami pečlivě utajených, přípravných schůzkách si užijí také spoustu zábavy. Asi nás, ženy, to strojení baví opravdu hodně. Od prvního ročníku jsme si zavedly pro každý rok jinou barvu triček a zpočátku jsme si i vymýšlely nějakou společnou pokrývku hlavy. Takže v duchu jedné hezké semaforové písně, kde se zpívá „klo, klo, klo, klo, klo, klobouky má každá dáma mít...“, a kterou máme také v repertoáru, jsme si na první ročník vyrazily v kloboucích, neb jsme usoudily, že tenis byla vždy hra dam a gentlemanů pečlivě a vkusně oblečených. Každý rok takto „vymoděné“ jezdíme do penzionu v malé vesničce Kleny u nádrže Rozkoš ve východních Čechách. Celý areál byl bývalým panem domácím vybudován velmi promyšleně. Je tam vše, co potřebujeme: tenisové kurty, bazén, několik zákoutí s posezením u krbu a gril i s pípou. Však už to taky využili i naši páni cyklisté, kteří si tam udělali soustředění na kolech, a moc se jim tam líbilo. Tenis na Rozkoši jsme si tak oblíbily, že tam teď jezdíme každý rok a zpíváme si o tom i v naší hymně, která je na známou melodii.

*Sladké mámení, ROZKOŠ největší.
Zas u sítě stát, tak to už nic nepředčí.
Úder raketou, ještě nejsme out.
Tenis hrát je větší slast než chlast.*

*Léta tryskem pádí, rychlejší je ale míče let.
Jsme tu samý holky, vypadá to, že tu máme slet.
Ale v rukách máme rakety a žádný košťata.
Na prsou louňovickej znak,
tenis jdeme hrát, než nás trefí šlak.*

Ano na tričkách máme „louňovickej znak“, také tenisové rakety a text „Baby tenis Louňovice“. Tady je potřeba zdůraznit, že výraz „baby“ se musí číst nikoli anglicky, ale česky, aby bylo jasno, že se nejedná o tenis dětí, ale že jsme dámský klub žen středního a čím dál vyššího věku. Také se nám nějak proto vžil a zůstal název „Rejbab“, který je také součástí loga. A protože nám opravdu léta tryskem pádí, tak jsme usoudily, že na to musíme nějak reagovat, a místo jednou za rok jsme na soustředění začaly jezdit dvakrát, abychom toho stihly ještě trochu uhrát. Tak to praktikujeme již osm let a ukazuje se, že jsme udělaly dobře, protože nám postupně doktoři vyměňují různé klouby a bohužel naše řady už i jedna hráčka opustila navždy. Všechny na Annitu vzpomínáme a moc nám chybí, protože byla nejen výbornou tenistkou, ale i její hra na housle při večerních sedánkách s muzikou je nenahraditelná. Kdo by si snad myslel, že dvě tenisová soustředění ročně jsou pro skupinu důchodkyň až moc, ten se mýlí. Abychom se udržely v kondici i přes zimu, jezdíme pravidelně v lednu na běžky do penzionu Bobovka v Tanvaldu. Paní domácí je trenérkou běžeckého lyžování a snaží se nám, pravda ne moc úspěšně, zlepšit styl. Vždy se na nás moc těší, bere si s námi i dovolenou a vytáhne nás vždy na prima túry. Loni se jí sice podařilo s námi trochu zabloudit a vypadalo to nějakou chvíli, že se ani nedostaneme z dvoumetrových závějů prašanu, ale přežily jsme a v únoru jsme si konečně mohly zaběžkovat i v Louňovicích. Tak jako celé Česko, i my jsme propadly „biathlonmání“, a proto jsme se rozhodly uspořádat závody v běhu na lyžích i se střelbou ze vzduchovky. A protože jezdíme pravidelně i na lyžařské zájezdy do Itálie, tak jsme si jako připomenutí v cíli uvařili bombardino. Celá akce dostala podle toho název Bombathlon. Zúčastnilo se tentokrát i několik pánů a mladíků, což bylo fajn, protože mimo našich vyloženě dámských akcí v Klenech se pochopitelně pánské společnosti nestraníme, i když to tak podle další části naší hymny nevypadá.

*Sladké mámení, ROZKOŠ největší.
Jak jsme báječný, se teď' každé přesvědčí.
Místo cukrárny milujeme kurt,
denní porci fiftýnů chceme furt.*

Léta tryskem pádí, že prý jenom chlapi nestárnou.

*Tak teď uvidíte, že i my umíme rozjet show.
Jsme tu samý holky, lítáme červenou antukou.
Bavit se chcem už jen tenisem,
nechcem tu nikoho s penisem. ☺*

Naopak, pánové jsou báječní a je prima, že s námi během roku vcelku ochotně sehraji několik tenisových turnajů v mixech, což je pro nás moc fajn, protože si vyzkoušíme i trochu jinou, agresivnější a rychlejší hru. Takže doufáme, že je naše hymna od dalších společných turnajů neodradí. Také pomoc při údržbě našich kol pro náš každoroční několikadenní cykloputřák moc oceňujeme a bez školení na výměnu duše, které s některými pravidelně absolvujeme, bychom si asi nikam ani vyrazit netroufli.

Čím jsme starší, tím víc nás láká poznávat, co jsme nestihly v době, kdy jsme měly více povinností s rodinami a zaměstnáním. Takže už jsme si i párkrát sjely Sázavu z Týnce do Pikovic a pro některé to byla první zkušenost s jízdou na kánoí peřejemi a jezy v tomto možná nejhezčím úseku Sázavy. Pravdou je, že povětšinou sběračky se více zajímaly o to, co budeme mít na sobě, než o plavbu samotnou, ale nakonec se našla alespoň polovina schopných zadáků a celý úsek jsme propluly bez nehod, a i naše ustrojení, v němž jsme plavbu absolvovaly, totiž šaty s modrobílými pruhy, mělo velký úspěch.

V Louňovicích byly vždycky aktivní skupiny přátel, které podnikaly společné akce. Určitě bychom zmínili čundr u rybníka v Řepči, kam jezdí generace rodičů dalšího prima spolku „Mazlíků“ už přes čtyřicet let. Party, které vyrážejí po výletech, ať už do blízkého okolí Louňovic, i jinam za kulturou i přírodou, i cyklisté a milovníci sjezdovek také tvoří rádi větší společenství. S těmito všemi se prolíná v aktivitách i náš Rejbab. Je určitě dobře, když se lidé snaží o nějaké společné zážitky a udržují si dobrou náladu, kterou pak mohou přenášet i na své okolí. To jistě není jen výsadou Louňovic, protože i v okolních obcích jsou aktivní skupiny takže např. dámy z Vyžlovky nafotily moc pěkný kalendář aktů. Ale můžeme Louňovány uklidnit, že to od Rejbabu opravdu nehrozí ☺. My se budeme držet nadále svých sportovních aktivit v čele s tenisem a budeme se snažit, aby nám to co nejdéle vydrželo.

*Sladké mámení, ROZKOŠ největší.
Mečbol se nekoná, odvrátíme ho smečí.
Navrátilový jsme už skoro klon,
příští rok si naplánujeme WIMBLEDON.*

Rozhodně ještě nekončíme, i když na Wimbledon už asi nepojedeme, ale to jen proto, že se hraje na trávě a naše znělka jasně praví:

*Červená je antuka,
tenis to je hra,
neběháme po lukách,
polykáme prach.
Tak jen se s tím děvče nepárej,
šoupni eso, nebo volej dej. HEJ!*

Rejbab

Cvičení žen v Louňovicích v posledních 10 letech

Již před oslavami 600 let od první písemné zmínky o obci Louňovice jsme my ženy byly velmi aktivní a účastnily jsme se pravidelných pondělních cvičení, jejichž historie sahá do roku 1974, kdy jsme s mým manželem Honzou Boudou založili oddíl Základní rekreační tělesné výchovy (ZRTV) při TJ Slavia Louňovice. Naše cvičební pondělky mají od roku 1974 nepřetržité trvání a vystřídal se několik cvičitelů a cvičitelek. Nejdéle a doposud vede cvičení Dana Řeháková. A jaké změny nastaly od roku 2007? Pondělní cvičení od 19.00 do 20.00 hodin se v roce 2008 rozšířilo o zdravotní cvičení s gumami SM-systém od 18.00 do 19.00 hodin. V září 2008 jsme přidaly cvičební čtvrty s jógou, které vede Jitka Mášová. Krátce jsme zkusily střední cvičení

řilo o zdravotní cvičení s gumami SM-systém od 18.00 do 19.00 hodin. V září 2008 jsme přidaly cvičební čtvrty s jógou, které vede Jitka Mášová. Krátce jsme zkusily střední cvičení

ni Pilates s Veronikou Helclovou a taneční Zumbu s Michaelou Budskou.

O několik postrěhů jsem poprosila účastníky cvičení:

Ve zdravém prostředí, zdravé tělo, zdravý duch!

Do Sokola v Říčanech mne maminka vodila od 3 let a bez cvičení – úžasné drogy – bych nemohla žít. Se cvičením v Louňovicích jsem se seznámila na sportovně relaxačních sobotách, kterých jsem se s radostí zúčastňovala dojížděním z mého bývalého bydliště v Říčanech. Propojením posilování kondice a zajímavých přednášek na různá témata byla vyplněna celá sobota až do odpoledních hodin, a pak se po cvičení stmelená parta ještě setkala u některé ze cvičenek doma, abychom „zhodnotily“ dopolední téma a průběh relaxační soboty.

Když jsme se s manželem o 15 let později v roce 2003 rozhodovali, zdali v Louňovicích postavíme rodinný domek, byla pro mne záruka pravidelného pondělního cvičení v louňovické škole rozhodujícím motivem, abychom se do stavby domku pustili. Nelituji – manžel zde našel kamarády z mládí a já přátele ve cvičení a na kole. Trvalými obyvateli jsme se stali v roce 2007, kdy proběhly oslavy 600 let od první písemné zmínky o obci

Louňovice, a se zájmem i svoji účastí stále sledují všechna sportovní a kulturní setkání.

Bez této mojí drogy bych si totiž po 60 letech života ve městě jen těžko zvykala na prostředí vesnice. Louňovice jsou ale atypické zejména svým bohatým společenským životem. Ať už to jsou pondělní cvičení žen, čtvrteční jóga, cyklistické středy, nedělní fotbal nebo různé akce pro děti, akce Mazlíků, divadlo a jiné, které nám okolní vesnice tiše závidí.

Na pravidelné pondělní cvičební hodinovky v louňovické školce se stále těším, nejenže ze mne spadne únava všedního pracovního dne ze zahrádky, ale příjemné prostředí a úsměvy stálých cvičenek včetně vedoucí Dany Řehákové se projeví v příštích dnech celého týdne.

Se Sokolem Říčany jsem nepřerušila kontakt a dovoluji si vás pozvat na XVI. Všesokolský slet v Praze, který se uskuteční začátkem července 2018. Již nacvičujeme skladbu pro seniory „Princezna republika“. Sokol v minulosti i v dnešní době dává šanci sportování všem, i těm méně pohybově nadaným, a jakékoli cvičení, protahování, turistika, cyklistika, tenis a jiný pohyb je pro pružnost těla nesmírně důležitý.

Sokol není jen cvičení – je to životní styl.

Zdena Zvěřinová

Jak se starat o bolavá záda

Je to už hodně let, co mě začala bolet záda. Ale přibližně šest, co mě bolest doprovází každý den, někdy více, někdy méně a občas nesnesitelně. Ve stejnou dobu jsem se začala starat, co by se s tím dalo dělat. Kolečko od obvodního doktora, přes neurologii a další odborné oddělení našich zdravotnických zařízení bylo zdoluhavé a někdy značně vysilující.

Asi před třemi lety jsem objevila na vývěskové tabuli před prodejnou v mém bydlišti nabídku. Od září v budově MŠ Louňovice cvičíme se zkušenou cvičitelkou zdravotní tělesné výchovy a masérkou Danou Řehákovou SM-systém, cvičení proti bolestem zad. Dále jsem ani nečetla a pro cvičení se nadchla. Když doktoři a různé kúry včetně rehabilitace moc nepomáhají, tak snad pomůže cvičení. A udělala jsem velmi dobře. Ze začátku mě to sice moc nešlo a jisté obavy ve mně hlodaly, ale postupem času jsem se vše naučila a díky odborné péči paní Řehákové si cvičení nemohu vynachválit. Neříkám, že jsem se bolesti zbavila úplně, ale je to o poznání lepší. Navíc jsme se při cvičení s ostatními účastnicemi poznaly a dnes tvoříme dobrou partu. A těšíme se na další pondělí, že se zase uvidíme.

Věra Formánková

Holky a pán

Lotos v dubnu jsem oslavil šedesátku a mám převážně sedavé zaměstnání. Jako většina „sedících“ trpím ztuhlostí zad a krční páteře a k tomu se přidali bolesti v ramenním kloubu. Řekl jsem si, že bych s tím měl něco dělat.

Inspirovala mě má dlouholetá kamarádka, která na zdravotní cvičení v Louňovicích paní Dany Řehákové pravidelně chodí. Zpočátku jsem měl, jako jediný muž mezi cvičenkami, smíšené pocity, ale paní Řeháková se mně v úvodních hodinách osobně věnovala, vysvětlovala správné dýchání při provádění cviků a důrazně rovnala.

Na cvičení chodím rád. Ta hodina cvičení týdně je určitě málo, chtělo by to cvičit denně, ale právě ta hodina je inspirativní a udržuje vědomí, že musíme naše moudré tělo více „hýčkat“.

Děkuji paní Řehákové za hezké cvičení a kolegyním cvičenkám za milou společnost.

Ladislav Malý

Proč jsem se rozhodla cvičit jógu?

Na začátku jsem dostala od své kamarádky knihu o józe s citátem a věnováním. V úvodu jsem si přečetla, že umění jógy pochází z Indie a je více než 5000 let staré, jedná se tedy o nejstarší systém cvičení a vědomého rozvoje lidského těla a ducha.

Cvičení jógy má dvě základní části:

1. Hathajóga – cvičení pro uvolnění ztuhlých svalů a regeneraci těla.

2. Část meditativní pro získání vnitřního klidu a vyrovnanosti. Cvičením lze odstranit vadné držení těla a omezenou pohyblivost kloubů. Výsledkem pravidelného cvičení je rovná a pružná páteř, dobrá imunita a vitalita celého organismu. Na józe je krásné, že cvičení nepociťujeme jako námahu a výsledky jsou vynikající. Veškeré pohyby se provádějí pomalu v souladu s dechem a krátkou výdrží. Lekce je zakončena závěrečnou relaxací a meditací, které jsou odměnou celému tělu. Vhodná doba pro cvičení je ráno hned po probuzení nebo večer, kdy se cviky provádí snadněji a zajišťují klidný spánek. Ke cvičení postačí tenká podložka, pohodlné lehké oblečení a vzdušná tichá větraná místnost. Cvičení je vhodné (až na malé výjimky) téměř pro každého, bez ohledu na věk i zdravotní omezení.

Od mého počátečního nadšení a odhodlání začít se cvičením mě odradily obrázky cviků řazené od jednoduchých až po gymnastické. Došla jsem k závěru, že ty obtížnější sestavy nelze zacvičit, knihu jsem zavřela a odložila do knihovny. Ještě chvíli trvalo, než nastal ten správný čas a příznivá shoda okolností. Začala jsem chodit v Říčanech na cvičení, které vedl pan Josef Trojánek, dnes již osmdesátiletý vitální pán. Každý touží žít dlouhý život, ale nikdo nechce být starý a nemohoucí. Pan Trojánek je důkazem, že je to možné, a je pro nás ostatní vzorem. Moje začátky nebyly snadné, bylo zapotřebí vytrvalosti, pravidelnosti a vůle, než jsem pocítila zlepšení hybnosti těla. Ale intuitivně jsem věděla, že jsem se rozhodla správně.

Pokud se pro jógu rozhodnete, stane se součástí vašeho života a vede vás pomalu ale jistě k dosažení větší dokonalosti a radosti ze cvičení. Poznáte lidi, kteří jsou pokorní, laskaví, neobyčejně přátelští a mají nevyčerpatelnou dávku optimismu a energie. Z jógy jsem byla postupně více a více nadšená, a proto jsem se přihlásila na lektorský kurz jógy, který jsem úspěšně dokončila. Na lekcích jógy v Říčanech jsem poznala i Marušku Boudovou a její přítelkyni. Od Marušky jsem v roce 2008 dostala velkorysou nabídku vést cvičení v Louňovicích. Najde se vhodný prostor a lidé, kteří se pro cvičení jógy rozhodnou? To, že máte kvalifikaci cvičitele, ještě nezaručuje, že to zvládnete a dokážete motivovat ostatní, aby vytrvali a cvičení nevzdali. Tak jsem poznala Louňovice, malebnou vesnici obklopenou rybníky a lesy, která se jakoby něčím nepopsatelným odlišovala od ostatních. Neobyčejné místo i sportovně založení lidé, kteří tady žijí aktivněji a více spolu než kdekoli jinde. Krásnější příležitost jsem si jako cvičitelka nemohla představit.

Maruška na sebe vzala tíhu vši organizace, zajistila nádherné tiché prostředí na cvičení v prostoru mateřské školky i celou propagaci. Je neuvěřitelné, že se už od září roku 2008 pravidelně scházíme na cvičení každý čtvrtek mimo prázdnin. Cvičíme i náročnější cviky pro pokročilé a čerpáme energii, o kterou se pak můžeme podělit s ostatními. K rozmanitosti a zajímavosti cvičení přispívá i Maruška a Yvanka Blažicková. Pro získání nové inspirace a podnětů ke cvičení občas navštívíme i jiné kurzy jógy. Společné cvičení se tak stává svátečním časem ve všedním běhu dní a povinností.

Když se během cvičení podívám na ostatní, cítím možná až neskromnou radost, že malými krůčky jsme ušli velký kus cesty. Jsme o pár let starší, ale co zacvičíme, vypadá téměř jako

ukázkové cviky z učebnic jógy. Je pro mne největší odměnou, když se po cvičení všichni cítí uvolněně a spokojeně. Všem cvičenkám i cvičencům, kteří chodí pravidelně, příležitostně nebo pouze jednou ze zvědavosti, děkuji.

Jitka Mášová

Postřeh od jedné ze cvičenek

Asi všichni víme, že jóga je učení vycházející z ideje, že člověk není jen hmotné tělo. Mysl, duše a tělo tvoří jednotu, která musí být v rovnováze, jinými slovy: my se o tu rovnováhu musíme pečlivě starat a udržovat ji. A jóga je metodou, jak své tělo, duši a mysl ovládnout ke svému prospěchu. Jedním z mnoha překladů tohoto slova je JEDNOTA a myslím si, že je to výraz nejadektivnější.

Leč dosti teorie, nám jde o báječné cvičení jógy v Louňovicích, které už léta vede úžasná dáma Jitka Mášová, anebo neméně úžasná Maruška Boudová, obě neuvěřitelně pružné a co je lepší – něžně promlouvající při relaxačních pauzách o lásce k sobě samým, o harmonii těla a duše, o nutnosti obklopovat se krásou, a tím ji vstřebávat i do svého nitra, o vlivu dechu na cel-

kové zdraví (naučit se správně dýchat je lék na mnohé neduhy) a o uvolňování a umění relaxace, což sice není snadné, ale je to dosažitelné, jen se nesmí spěchat. A co je na józe v Louňovicích také velmi pozitivní, že je pro všechny věkové kategorie, muže a ženy, zdravé i nemocné. Stačí respektovat své tělo a dbát, aby svaly nebyly zbytečně napjaté. Při cvičení musíme stále „být přítom“, všimnout si svého (zbytečného) napětí a pomaloučku navozovat klid a uvolnění. Takto nás Jitka i Maruška učí (a troufám si říct, že naučily) být laskaví a opatrní sami k sobě.

Cvičíme v čistém prostředí louňovické mateřské školky jednou týdně (bohužel) a když vycházíme, jsme, jak říká na závěr Jitka, „úplně uvolněné, ale bdělé.“ Neboť poslední zbytky špatné energie jsme odhodily daleko od sebe, tělo je příjemně napružené, mysl plná lásky a jde jen o jediné – vytrvat!

Nataša Frappartová

Co na závěr dodat? Základním projevem života je pohyb. Do čtyřicítky je cvičení prospěšné, po čtyřicítce důležité.

Marie Boudová

Rybník Louňovák se zrevitalizovanou pláží

Voděradské bučiny

Výlety z Louňovic

Tipy na výlety v Louňovickém zpravodaji nám v uplynulých 10 letech poskytovala Eva Uzlová. Všechny byly zajímavé a stálo za to se na vytipovaná místa podívat, ať už pěšky, autem, nebo autobusem či vlakem.

Na výlety z Louňovic jsme také společně vyjžděli s Hanou Novákovou, která nám je skvěle organizovala od roku 2012. V roce 2017 jsme prošli Čertovou brázdou do Sázavy, prohlédli si Vyšehrad, na kolech dojezdili do Tismic a seznámili se s tamními vzácně zachovanými románskými kostely. Židovským muzeem v Praze nás provedla paní Marianna Marková, navštívili jsme kostel sv. Martina ve zdi a Muzeum Karlova mostu s plavbou po Vltavě, prošli jsme zahrady Pražského hradu a prohlédli jsme si Břevnovský klášter. V roce 2013 jsme byli na výstavě Slovánská epopej ve Veletržním paláci a pak ještě na výstavě plakátů Alfonse Muchy v Obecním domě, byli jsme v Kutné Hoře a také jsme prošli Divokou Šárkou. V roce 2014 jsme si prohlédli Týnský chrám a Anežský klášter, kostel sv. Gabriela na Smíchově, prošli jsme Prokopské údolí, Levý Hradec u Roztok a Petřín. V roce 2015 jsme v Jízdárně Pražského hradu zhlédli výstavu Hradů a zámky objevené a opěvované, navštívili jsme zámek Nelahozeves, Únětice a Svatojánské proudy. V roce 2016 jsme byli na výstavě Tiziano Vanitas v Císařské konímě a v Sázavě na Magické a křehké kráse skla. Loni jsme absolvovali prohlídku Olšanských hřbitovů a Bílou horu s letohrádkem Hvězda s odbornými výklady a velice zdařilý výlet na horu Říp.

V okolí Louňovic je mnoho krásných míst a zajímavých tipů na výlety. Jen je třeba se zvednout a překonat vlastní lenivost © !

Marie Boudová

Radomír Bažant

»» ROZHOVOR ««

PAVEL ČADIL VZPOMÍNÁ NA OSLAVY

V loňském roce jsme si připomněli 10. výročí oslav 600 let od první písemné zmínky o obci Louňovice, a tak jsme požádali Pavla Čadila, který v roce 2007 starostoval, o rozhovor:

Jak se obec na oslavy připravovala?

S přípravou na oslavy jsme započali poměrně brzo. První rozprava o úvahách jak připravit a zorganizovat oslavu proběhla na zasedání zastupitelstva již 6. ledna 2006. Poté v únoru schválilo zastupitelstvo výzvu k občanům, aby se vyjádřili, jak by si oslavy představovali, co by se všechno mělo zorganizovat, připravit a zajistit, a také zda by byli ochotni při zajišťování oslav spolupracovat. Výzva měla úspěch a sešlo se přes 80 různorodých námětů. Na mimořádném výjezdním zasedání zastupitelstva 17. března 2006 u Čížků se předběžně vybralo k realizaci asi 50 námětů a byla schválena předběžná verze „Ideového scénáře oslav“. Bylo také rozhodnuto, že oslavy nebudou jen jednorázovou záležitostí, ale budou probíhat po celý rok 2007.

Na zastupitelstvu 24. března byla zřízena Komise pro oslavy a jejím předsedou byl jmenován Roman Čížek, který s přihlášenými zájemci projednal jejich účast a navrhnul složení vlastní komise. Občané byli seznámeni s rámcovým postupem příprav a vlastních oslav na veřejném zasedání zastupitelstva v polovině května 2006. Počet aktivit se z původních 50 rozšířil na 76, z nichž se zrealizovalo 74. Pouze dvě se neuskutečnily – na bruslení nebyl mráz a na koncert jazzové skupiny „minus123min“ se nepodařilo najít vhodný termín.

Komise se sešla na 11 schůzkách a pracovalo v ní průměrně 17 členů. Někteří občané se z ní omluvili a jiní se zase nově do práce zapojili. Na schůzkách se program oslav upřesňoval a doplňoval, projednávala se odpovědnost za zajištění jednotlivých akcí, průběh oslav byl průběžně hodnocen a byly řešeny další organizační a finanční náležitosti, včetně přípravy žádostí o dotace a sponzorské dary od občanů a organizací. Komise podávala pravidelné informace zastupitelstvu obce, které přijímalo potřebná rozhodnutí.

Program navržených akcí byl oceněn z hlediska očekávaných nákladů a rozpočet byl schválen na výjezdním zasedání zastupitelstva u Veselých v polovině srpna 2006.

Komise ze svého středu vytvořila dvě redakční rady. Jednu, pod vedením Bronislavy Udržalové, pro napsání a redakci knihy o Louňovicích a druhou, pod vedením Otty Krutského a Romana Čížka, pro přípravu pěti čísel Oslavového zpravodaje. Obě redakční rady se své úlohy zhostily více než úspěšně.

A jak oslavy proběhly?

Kdybych zde vyjmenovával všechny akce, tak to by bylo nezáživné. Vzpomenu proto jen některé. Vydání knihy o Louňovicích bylo rozhodně úspěšné. Podařilo se najít autory jednotlivých částí, redakční

rada příspěvky „učesala“, bohatá sbírka fotografií jí vhodně doplnila a pěknou grafickou úpravu tomu dal pan architekt Míšek.

Dnes už si obec nedovedeme představit bez kamenického skanzenu, bez naučné stezky „Historií Louňovic“, bez poledního automatického zvonění novým zvonom, bez nového vzhledu hřbitova s křížem, bez dalších úprav a údržby veřejné zeleně po celé obci, které byly provedeny v souvislosti s oslavami. A na oslavy budou vzpomínat i ti, co přijdou po nás, až otevřou vzpomínkové dokumenty uložené do základů Zvoníčky.

Chtěl bych zdůraznit, že si vážím i těch akcí, které obohatily společenský, kulturní a sportovní život v obci. Vždyť většina z nich našla pokračování i v dalších letech, ať už jde o akce pro děti, zábavu pro dospělé, péči o vzhled obce, jejího okolí i památných míst, vysazení památných lip, vydávání zpravodaje a mnoho dalších.

Je pochopitelné, že oslavy měly své vyvrcholení. Byl to náš „den D“. Konal se 15. září 2007. Průvod obcí s novým praporem a za vyhrávání řízné kapely se vydařil. A nebylo to za účasti jenom Louňováků. Přišli nebo přijeli účastníci ze širokého okolí. Odhaduji, že se na odpoledních a večerních akcích zúčastnilo více než 500 lidí. Průvod obcí a odhalení skanzenu, informačních desek, naučné stezky, zasazení lípy v Louňovičkách, uložení tubusu s dokumenty do základů Zvoníčky, lidový jarmark s ukázkou historických řemesel, podáváním občerstvení a s velkým překvapením – živým ptákem luňákem, podle kterého se naše obec jmenuje, a večerní taneční zábava byly skutečným vyvrcholením oslav.

Kolik oslavy obec stály?

Plánovaný rozpočet na oslavy byl 1.824.000 Kč. Přestože se uskutecnily některé akce navíc, nebyl dočerpán o 13.000 Kč. Investiční akce a akce, které mají trvalou hodnotu, stály 1.263.000 Kč. Na dotacích získala obec 186.000 Kč, prodejem upomínkových předmětů a na vstupném se získalo přes 72.000 Kč a na sponzorských darech se sešlo 284.000 Kč. Z rozpočtu obce se uhradila podstatná část a to 1.268.000 Kč. Byly to však dobře investované peníze.

Jaké bylo poučení a odkaz z oslav?

Jednoznačně pozitivní. Ukázalo se, kolik obětavých lidí v obci je. Bylo potěšením pro zastupitelstvo, že 28 občanů obce, kteří se svou dobrovolnou a iniciativní činností nejvíce zasloužili o zdárný průběh oslav, mohlo předat písemné poděkování.

Stejně tak jsme zaslali děkovný dopis téměř 50 firmám, podnikatelům a jednotlivcům, kteří se za úplatu i dobrovolnou prací a také sponzorskými dary na průběhu oslav účastnili.

Vzednutou vlnu osobní iniciativy a aktivit občanů se podařilo udržet i v dalších letech. Je to dobře pro naše nejmenší, školáky i dospělé, že účastí na jednotlivých akcích prokazují sounáležitost s obcí i se svými sousedy.

Upevnění a zlepšení sousedských vztahů a vztahů mezi starousedlíky a novými občany obce považuji za jeden z největších přínosů našich oslav.

Rozhovor vedl Roman Čížek

Fotografie z oslav 600 let od založení obce Louňovice v roce 2007

• • •

Redakce: Marie Boudová, Pavel Čadil, Roman Čížek, Božena Homolková, Dana Kodejšová,
Otto Krutský, Josef Řehák, Kateřina Míková, Eva Uzlová. Grafická úprava: TRIA, v. o. s.

Vydavatel: Obecní úřad Louňovice. Registrace: MK ČR-E 17311